

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо
про
Україну!

Рік 122, ЧИСЛО 23, П'ЯТНИЦЯ, 5 ЧЕРВНЯ 2015 РОКУ

1893

Vol. 122, No. 23, FRIDAY, JUNE 5, 2015

\$2.00

ТЕМА ДНЯ

Очима чесного росіянина

Петро Часто

Вже понад місяць, як нечисленне, але за те все безкомпромісніше російське опозиційне середовище оприлюднює звіт стосовно війни Росії проти України, над яким працював Борис Немцов буквально до того дня, коли був зухвало убитий в самому центрі Москви. Ми у „Свободі“ свідомо затрималися з оцінкою цього документу – чекали на ефект інформаційної бомби, вибух якої мав сколихнути ширші верстви російського суспільства. Ні, не сколихнув. Звичкі до брехні, пересічні росіяни вже не мають жодної потреби в правді.

Для нас, українців, Б. Немцов не відкрив нічого принципово нового, реальну картину подій і причинний зв'язок між ними ми виводили не тільки з відвертої агресії хворого на голову кремлівського вождя, а з усієї попередньої історії гноблення України Росією – історії, котра за визначенням не могла мати іншого закінчення, ніж те, чому свідком є нинішнє покоління.

Свою аналіз Б. Немцов починає з суспільно-політичних обставин у Росії перед президентськими виборами 2012 року, коли рейтинг В. Путіна впав настільки, що виник великий сумнів, чи перемає він у першому турі – у випадку чесних виборів. Тому вони й не були чесними. Режим задіяв усі можливі ресурси – не допустив до виборів жодного поважного кандидата, запровадив тотальну контролю над пресою і телеканалами, у самому процесі виборів вдався до грубих фальшувань з бюлетенями, до переписування протоколів та інших кричущих зловживань.

Повернувшись у президентське крісло, В. Путін запровадив низку соціальних програм, котрі мали б заспокоїти російську спільноту, проте рейтинг далі падав, і невдовзі кремлівські „іміджмейкери“ зрозуміли, що треба застосовувати якісь надзвичайні способи і засоби. Так виник плян Кремля щодо анексії Криму.

На нашу думку, це дещо спрощений погляд на речі. Б. Немцов любив Україну, бажав їй добра, але, як усі російські інтелектуали, вірив, що „братерство“ між обома народами можливе, вірив у їхню спільну історичну долю, яку, мовляв, псують такі нікчеми, як В. Путін, – і варто його позбутися, як наступного дня стосунки між Росією і Україною знову стануть безхмарними. Якщо хтось колись серед мислячого, духовного прошарку в Росії відчував гріх імперії за поневолення України, то таких людей можна порахувати на пальцях однієї руки. І криваво антиукраїнське ХХ ст. не збудило росіян до каяття. Найліберальніші московські очільники часів розвалу СРСР – Борис Єльцин, Михайло Горбачов, Олександр Яковлев – навіть у думці не припускали, що Україна може бути незалежною. Власне, саме щоб цього не сталося, Б. Єльцин віддав Росію в руки кагебіста-україножера. Сам собою В. Путін є пляном знищення України.

Деталі цього пляну та імена його виконавців колись неминуче сплинуть на поверхню, бо

(Закінчення на стор. 14)

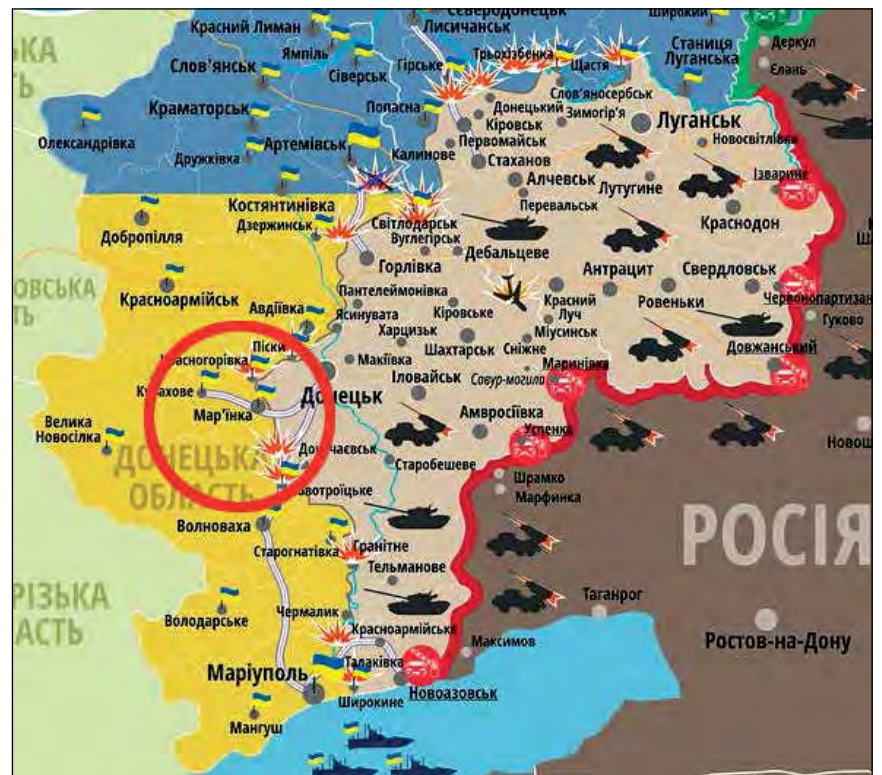
Терористи розпочали наступ на Донбасі

МАР'ІНКА, Донецька область. – Від ранку 3 червня терористи розпочали бої з використанням важкого озброєння і зробили спробу прорвати лінію оборони українського війська у районі Донецька. Поранено семеро українських військових.

У Спільному центрі з контролю та координації питань припинення вогню та стабілізації лінії розмежування сторін повідомили, що внаслідок обстрілів Мар'їнка охоплена пожежою. Впродовж дня біля Мар'їнки та Красногоровки тривав штурм позицій Збройних сил України бойовиками у кількості до 1,000 людей за підтримки танків, бойових машин піхоти, 122-міліметрової та 152-міліметрової артилерії.

Речник Адміністрації

(Закінчення на стор. 2)

Мапа бойових дій на сході України, де відбувається наступ біля Мар'їнки. (Міністерство оборони України)

Віце-президент Байден: США залишать санкції проти Росії і чекають того ж від Євросоюзу

ВАШІНГТОН – Своєю агресією в Україні Росія змінила не лише вигляд Європи, але й змусила Захід змінити свою політику щодо Росії, заявив, виступаючи 27 травня у аналітичному центрі Брукінгс у Вашингтоні Віце-президент США Джозеф Байден.

Сьогодні Європа має відповісти на агресію, треба позбутися залежності від газу та збільшити витрати на оборону, а дебати про надання захисної зброї Україні необхідно продовжити, сказав Дж. Байден.

Він наголосив, що практично щодня розмов-

ляє з українськими високопосадовцями і закликав їх впроваджувати реформи. Поки реформи будуть тривати, США будуть допомагати Україні, сказав віце-президент. А за умови подолання корупції та проведення реформ, на думку Дж. Байдена, Україна одного дня зможе стати прикладом для росіян.

„Це не віддалений конфлікт між двома сусідами. Те, що відбувається в Україні – набагато більше. Йдеться про права країн на кордонах Європи обирати своє власне майбутнє, йдеться про майбутнє НАТО, колективної безпеки, нашої єдності, нашої сили стримувати агресію. Йдеться про майбутнє самої Росії. Якщо дозволити Кремлю встановити свою контролю на сході України, це лише роздуває полум'я його амбіцій. І повірте мені, допомагати Україні протистояти російській агресії – критично важливо для запобігання подальших агресій“, – сказав Дж. Байден.

За його словами, санкції США проти Росії мають і будуть лишатися „допоки мінські угоди не будуть виконані повністю“. Такого ж кроку від зустрічі у червні очікує Дж. Байден і від провідників Європейського Союзу.

Віце-президент США Джозеф Байден виступає у аналітичному центрі Брукінгс у Вашингтоні. (Фото: Brookings Institution)

(Голос Америки)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Порошенко надіслав співчуття

КИЇВ. – 31 травня Президент Петро Порошенко висловив співчуття віце-президентові США Джозефові Байдену у зв'язку зі смертю його старшого сина Бо Байдена, який помер внаслідок раку головного мозку на 47-му році життя. Б. Байден мав юридичну освіту, служив у Національній Гвардії, побував в Іраку, а в той час, коли його батько представляв штат Делавер в Сенаті США, був генеральним прокурором штату. Багато хто припускав, що Б. Байден посяде місце свого батька в Сенаті після того, як Дж. Байден став віце-президентом, проте він віддав перевагу юриспруденції. (Бі-Бі-Сі)

■ Провал „Новоросії” – це перемога

КИЇВ. – Президент України Петро Порошенко 29 травня заявив, що проєкт „Новоросія”, який мав охопити дев'ять областей України, провалився, і це є найбільшою перемогою за перший рік його президентства. „Україна продемонструвала єдність. Це досягнення українців”, – повідомив П. Порошенко. У травні 2014 року на так званому „з'їзді” угруповань „ДНР” та „ЛНР” був підписаний „договір” про створення Союзу народних республік Новоросії. Метою цього утворення мало стати об'єднання територій, підконтрольних „ДНР” та „ЛНР”. Проте 20 травня сепаратисти заявили про замороження проєкту „Новоросії”. (Радіо „Свобода”)

■ Апеляцію засудженої відхилено

ХАРКІВ. – 29 травня Апеляційний суд залишив у силі вирок у вигляді 1,5 року обмеження волі в колонії-поселенні у справі мешканки Чугуєва Ольги Воржеїнової, засудженої за побиття євромайданівців у Харкові. 13 квітня 2014 року люди з георгіївськими стрічками, озброєні палицями, напали на прихильників цілісності України, коли ті вже закінчували віче і розходилися. Серед нападників була лікар О. Воржеїнова. („Інтерфакс-Україна”)

■ Саакашвілі став губернатором

ОДЕСА. – 30 травня Президент України Петро Порошенко представив Михайла Саакашвілі в Одесі як нового голову обласної державної адміністрації. „Призначення Михайла Саакашвілі на посаду голови Одеської адміністрації є суверенним правом України, – заявив 1 червня речник Міністерства закордонних справ Грузії Давид Кереселідзе. – Рішення, яке приймає українська влада, подобається нам це чи не подобається, є її суверенним правом, а ми насамперед повинні виходити з державних інтересів, з тих дружніх, партнерських, традиційних історичних зв'язків, які є у Грузії і України”. (УНІАН)

■ Москва плянує пам'ятник Володимирові

МОСКВА. – На початку вересня в російській столиці плянують встановити понад 24-метровий пам'ятник Рівноапостольному князю Володимиру, який створює скульптор Салават Щербаков. Відкрити монумент мають 4 листопада. Тим часом під петицією проти зведення пам'ятника підписалися вже понад 44 тис. осіб. Один з них, архітектор Євген Асс заявив: „Це абсолютно політична акція, якщо говорити категорично, це перенесення Києва в Москву”. (Бі-Бі-Сі)

■ Відбувся феросплавний конгрес

КИЇВ. – 1-3 червня в столиці відбувся міжнародний феросплавний конгрес „Інфакон-14”, право на проведення якого Україна отримала у 2013 році. Конгрес у Києві був 14-им за рахунком. Його девіз: „Енергоефективність і екологічність – майбутнє світової феросплавної промисловості”. Конгрес зібрав учасників і гостей з 23 країн, які заслухали 102 доповіді. 4 червня учасники конгресу відвідали Нікопольський завод феросплавів та Побузький феронікелевий комбінат, де ознайомилися з енергоефективністю та охороною навколишнього середовища на цих підприємствах. Голова Міжнародного феросплавного конгресу Нік Барза заявив, що дуже радий, що Україна провела конгрес на високому організаційному рівні. (УНІАН)

Борис Немцов „Путін. Війна”

(Продовження скорочених розділів книги Бориса Немцова „Путін. Війна” в перекладі з російської мови. Початок в ч. 22)

2. Брехня і пропаганда

Людина, яка вирішить описати політичну кар'єру Володимира Путіна, зіткнеться з не вирішальною проблемою – у російського президента ніколи не було політичної кар'єри. Кар'єра В. Путіна – телевізійна, й усі її етапи, починаючи з „мочити в сортирі” і „бережіть Росію” – не більше, ніж послідовні телевізійні сюжети.

В. Путін – телезірка. Його президентський календар розписаний від „Прямої лінії” до „Прямої лінії”.

Гіпертрофована роля телебачення в комунікації між владою і суспільством склалася в Росії ще в роки президентства Бориса Єльцина, але саме В. Путінові вдалося побудувати телецентричну державу, у якій усі громадські інститути від церкви до армії виявилися замінені відповідною телекартинкою. Показовий в цьому скандал весни 2015 року, коли журналісти вияснили, що телесюжети про робочі зустрічі В. Путіна, які показують на федеральних телеканалах, зняті задовго до дня їх телепоказу, а де в цей час був реальний В. Путін, просто невідомо. Можна припустити, що подібна практика почалася задовго до 2015 року, просто досі ніхто не звертав на неї уваги, і ніхто не знає, скільки ще таких раніше записаних роликів з Путіним зберігаються у відеотеці Кремля і чекають на свій час.

До 2014 року російська пропаганда багатомовно видавалася жахливою. Доходило до того, що вислідом деяких телесюжетів про опозицію ставали реальні кримінальні справи і арешти. Але після початку політичного протистояння в Києві в кінці 2013 року стало ясно, що та російська пропаганда, з якою суспільство мало справу досі, була ніби вегетаріанською (...).

„Війна” для Кремля почалася на київському Майдані в кінці осені 2013 року. У поданні офіційних російських засобів масової інформації (ЗМІ) протистояння в українській столиці виглядало так, що за євроінтеграцію виступають наслідники коляборантів Другої світової війни та радикальні націоналісти, готові ледь не до етнічних чисток. Згадування української націоналістичної організації „Правий сектор” в російських ЗМІ значно перевищило аналогічний показник партії Путіна „Єдина Росія” – притому, що „Правий сектор” на українських виборах набрав менше 2 відс. голосів.

Після втечі Віктора Януковича російські телеканали стали називати нових провідників України виключно „київською хунтою”, а воєнну операцію проти сепаратистів на сході країни – „каральною”.

Тему Великої вітчизняної війни В. Путін зробив ключовою у власній системі ідеологічних координат (...). Свято 9 травня стало головним національним святом путінської Росії – справа ніби й добра. Але вона виявилася су-

бо утилітарною, коли зайшла мова про конфлікт з Україною. Риторика воєнних років була перенесена на сучасні політичні події. Українська влада в риторичній кремлівській пропаганді стала „бандерівською” і „нацистською”, а Росія виявилася зайнята тим же, чим і в 1941-1945 роках – боротьбою з фашистами.

Антифашистська риторика перевела політичну кризу на мову війни на знищення.

Знаковим епізодом такої війни став сюжет Першого каналу про „розп'ятого хлопчика” – в головній інформаційній програмі головного каналу Росії показали жінку, яка ніби бачила як в Слов'янську, покинутому бійцями сепаратистської армії, українські національні гвардійці на дощці оголошень розп'яли шестилітнього хлопчика. Ніяких підтверджень ця інформація не отримала. Понад це, з'ясувалося, що героїня сюжету навіть ніколи не була в Слов'янську. Першому каналові довелося виправдуватися за цей сюжет (...).

Війна в Україні продемонструвала і диверсифікацію російської пропаганди в залежності від аудиторії і способу доставлення інформації. Телебачення – це головна течія, і картина, яку воно дає, має бути максимально загальною і абстрактною, без зайвих подробиць. Споживач теленовин пасивний, і його намагаються не перевантажувати подробицями. Так, про командира сепаратистів Ігоря Гіркина (псевдо Стрелков) федеральні телеканали давали мінімум інформації.

Зате І. Гіркин став героєм для таблоїдів та інформаційних радіостанцій. Кореспонденти „LifeNews” Семен Пегов і „Комсомольської правди” Дмитро Шешин і Олександр Коц повідомляли своїх глядачів і читачів про те, що замовчували російські телеканали. Вони могли розповісти про „воєнторг”, який поставляє зброю сепаратистам, і про конфлікти в провіді „народних республік”, показати сцену з репортажу „LifeNews”, коли командир сепаратистів на прізвисько Гіві змушує українських полонених їсти свої шеврони.

Програма „Весті неділі” на каналі „Росія-1” відіграла ключову роль в розширенні меж допустимого в російському етері. Ведучий Дмитро Кисельов, на початку українського конфлікту призначений керівником агенції новин, веде свою війну з Україною і публічно заявляє про готовність нашої країни перетворити США на „радіоактивний попіл”. Колега Д. Кисельова Володимир Соловйов, телеведучий на тому ж каналі, теж намагається відповідати рівню „Вестей неділі”, але традиційно відстає від Кисельова, уже включеного в санкційні списки Заходу. Атмосфера ненависти розквітає в його етерах на „Росії-1” і на „Маяку”.

Увесь етер російських державних ЗМІ – одна суцільна атмосфера ненависти уже без всяких лапок. Коли усе це закінчиться, Росії ще довго доведеться приходити до тями, позбавляючись стандартів пропаганди 2014-2015 років.

Терористи розпочали...

(Закінчення зі стор. 1)

Президента Олександр Мотузаник повідомив: „Бойовики, використовуючи системи залпового вогню, намагалися штурмувати наші позиції, але ворог зупинений, про загиблих інформації немає”.

О. Мотузаник не підтвердив інформацію про одного полоненого українського військового, а також повідомлення про те, що українські військові покинули блокпост біля Мар'їнки, останній на трасі Запоріжжя-Маріуполь. Українські військові для зупинки наступу сепаратистів, попередивши міжнародних партнерів, були змушені застосувати артилерію, яка до цього була розташована у визначених Мінськими домовленостями районах запліля.

За даними Генерального штабу, у напрямку Мар'їнки бойовики застосували понад 10 танків, самохідні гармати 2С1 „Гвоздика”. На інших напрямках наступ на українські позиції також під-

тримується вогнем з гармат та важких мінометів, які, відповідно до Мінських домовленостей, мають бути відведеними на 25 і більше кілометрів від лінії зіткнення.

Речник Андрій Лисенко заявив: „Противник намагається просунутися вперед. Українські військові відбивають усі атаки й успішно утримують свої позиції, ситуація під контролею. Якщо тиск посилюватиметься, буде підтягнуто резерви для утримання позицій”.

У зв'язку з діями бойовиків рух автодорогою Слов'янськ-Донецьк-Маріуполь від Волновахи до Донецька і у зворотному напрямку закритий. Донецька міліція повідомила про поранення трьох цивільних у результаті бойових дій біля Мар'їнки.

Сепаратисти теж підтвердили бойові дії біля Мар'їнки і заявили про 15 загиблих з їхнього боку.

Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк заявив, що Росія дала вказівку своїм терористам розпочати військову операцію на сході України перед самітом „Групи семи”, запланованим на 7-8 червня.

(Радіо „Свобода”)

ТОЧКА ЗОРУ

Порошенко-1 чи Ющенко-2?

Ми усвідомлюємо, що нижче вміщений текст не принесе радості нашим читачам. Друкуючи його, ми б хотіли, щоб не все висловлене цим автором було правдою. Тим більше, що є й чимало позитивних публікацій про сьогодишню Україну, де нині відбувається чимало доброго, чого не могло статися за осоружного режиму „регіоналів“. Багато чим можемо тішитися, гордитися, зокрема й особливо – тією величезною частиною народу, яка, всупереч страшним лихам, не втратила ні любови до рідної землі, ні почуття особистої відповідальності за її долю. Однак, на жаль, Україна в цілому все ще залишається в колі гострих проблем, і найбільшою з них є все та ж невідповідність між суспільством і владою. Це й дає підстави відомому українському політологу, професорові Києво-Могилянської Академії ІГОРЕВІ ЛОСЕВУ зробити висновок, що команда Петра Порошенка дуже ризикує, повторюючи помилки „помаранчевих“, яких вони припустилися 10 років тому.

2014 рік і початок 2015-го справедливо можуть бути названі пропавшим часом щодо політичних, економічних, військових реформ. У діяльності державно-політичної верхівки, що має всі важелі влади (постмайданного президента, постмайданного прем'єра, постмайданну більшість у парламенті), найбільше вражає очевидний брак політичної волі, простіше кажучи, бажання реально змінювати країну, долати зформований протягом багатьох років корупційно-мафіозний характер державного апарату й відповідно йти на якісь неминучі особисті жертви в цьому важкому процесі.

Залежність від рейтингів, власних егоїстичних перспектив і претензій, цілковита нездатність бути національними „камікадзе“ (як обіцяв на початку прем'єрства Арсеній Яценюк) паралізують усі зусилля цієї влади, тому її правління дедалі більше стає абсолютною самодискредитацією. Динаміка падіння національної довіри до Петра Порошенка як керівника цих процесів загрозливо збігається з аналогічною динамікою політичного занепаду Віктора Ющенка, який з кумира українського прогресивного суспільства доволі швидко перетворився на жалюгідно-кумедну, нікчемну постать. Нинішні провідники нескінченно виголошують (як і В. Ющенко) банально-правильні речі, розповідають про те, що обов'язково треба зробити, однак, до жодних позитивних практичних кроків ці промови не ведуть.

Велетенський розрив між їхніми заявами й повсякденним життям породжує в суспільстві розчарування і зневіру, апатію і почуття безнадії. У масах зростає підозра, що нинішні владоможці не знають, що робити, й елементарно не вміють керувати. А всездозволеність корупціонерів, високопосадових злодіїв, спонзорів тероризму і сепаратизму, нездатність чи небажання влади їх покарати запевняють суспільство в безсиллі нинішньої верхівки, її нефункціональності. Влада нібито є, і нібито її немає... Звідси величезна громадська недовіра до неї та існування народу й верхівки наче у двох паралельних світах.

Ті, хто прийшов керувати Україною на плечах Майдану, почали втрачати свій авторитет відразу з перших днів: в. о. президента Олександр Турчинов, оскільки після ганебного віддання Криму відступати вже не було куди, оголосив так звану антитерористичну операцію на Донбасі з залученням Збройних Сил. Ще давні китайці казали, що правильно назвати означає правильно зрозуміти. АТО не потребує залучення армії, а якщо потребує, то це вже не АТО, а щось зовсім інше. До речі, сам П. Порошенко в травні 2014 у передвиборному екстазі заявив, що антитерористична операція не може тривати два-три місяці, вона повинна закінчитися протягом годин...

Побоювання назвати речі своїми іменами, сказати правду, схильність до кулюарного інтриганства, яке можновладці щиро вважають високою політикою, не додають їм поваги. Нинішня керівна кляса має переважно бізнесовий родовід, але з усіма „принадами“ специфічного українського бізнесу доби Леоніда Кучми-Віктора Януковича з його корупцією, змовами і зрадами. Це той бізнес, який не відокремився від влади, як і вона від нього. Цей бізнес в особі П. Порошенка, Бориса Ложкіна, Юрія Косюка та інших навіть фізично від влади не відокремився...

Що чекає на верхівку (і на країну!), коли її авторитет впаде дуже низько? А саме до того доволі стрімко все йде... Теперішня влада

проходить шлях В. Ющенка з тією відмінністю, що нині крах політичної верхівки за тих геополітичних обставин, що існують, означає тиме і крах державності.

П. Порошенко з його запамороченням від президентських виборів розтринькав кредит довіри ще швидше, ніж В. Ющенко. Це значною мірою пояснюється тим, що нинішній глава держави – це бізнесмен, який уперто не хоче ставати президентом. Ігор Коломойський чесно зізнався, що в ньому бізнесмен завжди перемагав державного службовця. П. Порошенко може не зізнаватися, але це очевидно.

Ось чому маси змушені напружено роздумувати (як і за часів В. Ющенка!) над питанням, чим ця влада краща від попередньої... Влада П. Порошенка-А. Яценюка протягом року нічого не зробила, щоб довести, що вона таки краща від влади В. Януковича-Миколи Азарова. А на тлі економічної політики „Бльоку Петра Порошенка“, „Народного фронту“ це далеко не так... Радше навпаки, суто матеріально раніше українцям жилося краще. Зрозуміло, що будь-які реформи коштують дорого і бувають болісними. Однак, дуже важливо, наскільки їх тягар розподілено між різними верстами населення, наскільки тут дотримуються принципів соціальної справедливості. Якщо країні тяжко, то тяжко має бути всім у рівній мірі.

Проте у нас влада вирішила всі зміни здійснювати за рахунок широкого загалу, насамперед середньої кляси, яку піддали черговому економічному погрому. Водночас український олігархат і далі збагачується на тлі все більшого зубожіння народу. Жодного обмеження його апетитів не сталося. Понад те, помітні спроби влади „порозумітися“ з олігархами, зокрема тими, чия позиція щодо української державності була неоднозначною. Це нагадує відоме примирення В. Ющенка з Рінатом Ахметовим, Дмитром Фірташем, Віктором Пінчуком і Л. Кучмою. Результат такого примирення особисто для В. Ющенка і для країни також відомий...

П. Порошенко, А. Яценюк і компанія частково прибрали режим В. Януковича, не усунувши з влади багатьох його людей, фактично допомігши їм згуртуватися й увійти до парламенту, в чому справедливо підозрюють залаштункові домовленості. Усе це готує ґрунт для реваншу так званого „Опозиційного бльоку“ (сучасний варіант Партії Регіонів), так само, як безпринципна позиція В. Ющенка готувала ґрунт для реваншу В. Януковича. Згадаймо, як у боротьбі проти Юлії Тимошенко В. Ющенко вперто повертав деморалізованого В. Януковича з політичного небуття в активну українську політику.

В. Янукович у 2008-2009 роках не докладав якихось політичних надзусиль. Він спокійно чекав, коли В. Ющенко і Ю. Тимошенко політично знищать самі себе, зробивши його перемогу на президентських виборах неминуchoю. Діяв за китайським прислів'ям: сідай біля річки і чекай, коли повз тебе пропливе труп твого ворога. Він дочекався. Сьогодні ми спостерігаємо процес наступання на знамениті українські граблі: нинішній колективний Янукович-„Опозиційний блок“ поводить так само, не перепрацьовує, бо на 90 відс. його роботу виконують П. Порошенко, А. Яценюк, Наталія Яресько, А. Турчинов та інші постмайданні діячі... Самі лише їхні карикатурна „боротьба з корупцією“, „очи-

(Закінчення на стор. 4)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Відкрили „Стіну пам'яті“

КИЇВ. – 31 травня на стінах Михайлівського монастиря розмістили фотографії і біографії 800 військових, які загинули на сході України. „Стіна пам'яті“ загиблих за єдність України – спільний проєкт Національного військово-історичного музею та Української Православної Церкви Київського Патріархату. Стіну освятив Патріарх Філарет. На відкриття прийшли військовослужбовці, добровольці, правоохоронці, щоб вшанувати пам'ять загиблих побратимів, родичі та друзі загиблих. „Стіна пам'яті“ розташована вздовж Трьохсвятительської вулиці. („День“)

■ Відбудуться вибори меджлісів

ХЕРСОН. – Вибори місцевих меджлісів кримських татар відбудуться на території Херсонської області 16 серпня. Таке рішення було прийняте на засіданні Меджлісу кримськотатарського народу. У засіданні, яке вів через скайп голова Меджлісу Рефат Чубаров, взяли участь 21 з 30 діючих членів представницького органу кримських татар. На засіданні також обговорювалася участь представників кримськотатарських громадських організацій, що діють на півострові, у II Всесвітньому конгресі кримських татар, який має відбутися у Туреччині з 31 липня по 2 серпня цього року. („Укрінформ“)

■ Не буде спеціальних пенсій

КИЇВ. – Від 1 червня Пенсійний фонд припинив призначати пенсії за спеціальними законами, заявив міністер соціальної політики Павло Розенко. За його словами, депутатам, міністрам, суддям, прокурорам і правоохоронцям будуть призначати пенсії на загальних підставах як усім звичайним людям. (Bi-Bi-Ci)

■ Шахістка стала чемпіонкою Європи

ОДЕСА. – 30 травня гросмайстер Наталія Жукова здобула перемогу на 16-му жіночому чемпіонаті Європи у грузинському місті Чакві. Показавши в останніх п'яти турах стовідсотковий результат, вона випередила грузинську шахістку і вдруге стала чемпіонкою Європи. У змаганнях брали участь провідні шахістки із 19 країн. Шахістка повторила свій успіх 15-річної давнини. При цьому чемпіонка вийшла до наступного чемпіонату світу серед жінок. Українські збірні неодноразово вигравали всесвітні шахові олімпіади, першості світу та Європи, а Руслан Пономарьов, Анна Ушеніна та Марія Музичук стали чемпіонами світу. (Федерація шахів України)

■ Команда „Дніпро“ посіла друге місце

ВАРШАВА. – Дніпропетровська команда „Дніпро“ досягла великого успіху у чемпіонаті Ліги Європи з футболу, коли вийшла з відбіркових змагань і перемогла італійську команду „Наполі“ у півфіналі. Фінальний змагання з еспанською командою „Севілья“ відбулися у Варшаві 27 травня. Гра завершилася з рахунком 3:2 на користь еспанців. „Дніпро“ показав хороший футбол і продемонстрував характер. Для „Севільї“ це була історична перемога. Еспанська команда стала першою, яка чотири рази виграла чемпіонат Ліги Європи. (ТСН)

■ МЗС про обмеження прав у Росії

КИЇВ. – У Міністерстві закордонних справ України (МЗС) з стурбованістю спостерігають за ситуацією, пов'язаною з обмеженням основоположних прав та свобод у Російській Федерації. Про це заявлено у коментарі міністерства 27 травня. 23 травня Президент Росії підписав закон, який запроваджує інститут „небажаності“ для чужоземних та міжнародних неурядових організацій. МЗС розцінює цей акт як дискримінаційний та спрямований на посилення тиску на громадянське суспільство, обмеження свободи слова, незалежних засобів масової інформації та політичної опозиції в Російській Федерації. МЗС закликає російську сторону неухильно дотримуватися взятих на себе міжнародних зобов'язань, поважати загальновизнані критерії правового цивілізованого світу та припинити протиправну практику запровадження механізмів, спрямованих на обмеження свободи слова. (МЗС України)

АМЕРИКА І СВІТ

■ Прем'єр Іраку критикує союзників

ПАРИЖ. – Високі дипломати з більше ніж 20 країн Заходу та Середнього Сходу зібралися 2 червня у столиці Франції щоб випрацювати кращу стратегію для дальшої боротьби з організацією „Іслямська держава“ (ISIC). Не зважаючи на американське бомбардування, бойовики ISIC недавно захопили іракське місто Рамаді та сирийське місто Палмира. Прем'єр-міністр Іраку, Гайдер Абаді, заявив що союзники мусять більше зробити щоб стримати доплив нових бійців до ISIC. Він та другі іракські урядовці вже місяцями закликають до ширшої стратегії США, кажучи що теперішня стратегія бомбардування ISIC та навчання іракського війська є завузька і заповільна. Державний Секретар США Джон Кері не міг бути присутнім особисто на конференції тому що він лікується у США після зламання ноги, але брав участь через телевідео. („Вол Стрім Джорнал“)

■ Президент ФІФА зрезигнує

ЦЮРИХ. – Президент Міжнародної федерації футболу (ФІФА), Сеп Блатер, був переобраний 29 травня на п'ятий термін. Однак, вже 2 червня 79-літній президент заявив що він зрезигнує у зв'язку з голосним скандалом який потряс футбольним світом; він виник 27 травня, коли 14 високопосадовців ФІФА було заарештовано в США і Швейцарії під закидом корупції, хабарництва, відмивання грошей. Вибори нового президента відбудуться між груднем та березнем. Нагляд над виборами матиме Доменіко Скала, голова Контрольної комісії ФІФА. Він схвалив рішення С. Блатера зрезигнувати, кажучи що це був перший крок у довгому процесі для відновлення довіри публіки до цієї найвищої футбольної інстанції у світі. Спочатку С. Блатер не думав резигнувати, але це викликало занепокоєння великих компаній, які приносять майже третину всіх доходів ФІФА спонзоруючи різні міжнародні турніри. Такі компанії як Адіас, МекДоналдс, Кока-Кола і Віза схвалили резигнацію С. Блатера та пляни ФІФА перепроводити реформи. („Асоційтед Прес“)

■ Левиця вбила американську туристку

ЙОГАНЕСБУРГ. – У Парку Левів у Південній Африці, 1 червня левиця вбила американську туристку, атакуючи її крізь відкрите вікно в авті. Правила цього парку вимагають щоби вікна в автах були закритими. Американське Посольство в країні не подало більше інформації про цю жінку на бажання її родини. Наступного дня представники парку повідомили що парк залишається відкритим, але левицю перевезено до іншої частини парку де немає туристів. Парк Левів серед живої природи є популярним місцем для туристів, які проїжджають своїми автами серед левів які свобідно мандрують. („Асоційтед Прес“)

■ Кривавий травень в Балтиморі

БАЛТИМОР. – Протягом травня було рекордне число вбивств у Балтиморі: 43. Останній раз коли було більше число вбивств за один місяць було ще в 1972 році, але тоді місто мало майже на 50 відс. більше населення чим сьогодні. Деякі американські консервативні кола звертають увагу що ця сумна статистика спричинена нещадною критикою поліції міськими урядовцями, пресою та громадськими діячами після заворушень у квітні. („Балтимор Сан“)

■ Джон Кері зламав ногу

ВАШІНГТОН. – Державний секретар США Джон Кері впав з ровера і зламав свою праву ногу. Це сталося у Франції 31 травня, де він відпочивав під час переговорів з Іраном щодо ядерної зброї, які ведуться у Цюриху, Швейцарії. 1 червня Дж. Кері повернувся до США, де він перейде операцію в Бостоні. Представник Державного департменту заявила, що Дж. Кері далі братиме участь в переговорах з Іраном по телефоні або через комп'ютерну систему Скайп. („Асоційтед Прес“)

Хто рве Україну ще й з Заходу

Дмитро Снегирьов

Останнім часом на Закарпатті, у зв'язку з проведенням антитерористичної операції на сході України, активізувалися політичні сили, які сповідують ідею відокремлення краю від України.

З підтримкою угорської партії „Йоббік“, у складі так званої армії Донецької „народної республіки“, створено добровольчий батальйон „Леґіон святого Іштвана“, який воює на сході України. На сторінці „Леґіону“ у мережі „В контакте“ написано, що вони запрошують сміливих людей допомогти Новоросії, Малоросії й Закарпаттю. „Леґіоніві“ потрібні не лише військові, але й медики та техперсонал. Далі (перекладаю з російської мови): „Вставайте з нами проти Порошенка! Нам потрібна свобода для усіх, хто хоче вийти зі складу України і право на самовизначення Закарпаття... На Донбасі покищо тільки ми – звезений фронтовий батальйон. А є й інші, в різних регіонах України, котрі таємно формуються і чекають на сигнал“.

Можемо казати, що угорські нацисти від слів про велику Угорщину перейшли до діла і тепер на Донбасі набувають бойовий досвід. Серед добровольців вже є перші загиблі. Загинув Володимир Селеш. Одним з можливих фінансистів цього „добровольчого загону“ називають закарпатського сепаратиста Петра Гецька.

З 1997 року він очолює громадську організацію „Зайнятість“ Саме в ці роки виникає тривалий господарський конфлікт між Управлінням майна міста Ужгород та громадською організацією „Зайнятість“. Рішенням суду „Зайнятість“ була виселена з орендованого нею приміщення. Голова організації П. Гецько назвав цей конфлікт расовою дискримінацією автохтоного населення Закарпаття. Заяви та відозви підписував у множині, від імени русинського народу.

Активність П. Гецька в інтернеті привернула увагу російських спеціальних служб. Російські засоби масової інформації почали активно висвітлювати репортажі про „геноцид русинів“. П. Гецька підтримав „Сойм підкарпатських русинів“ – русинська сепаратистська громадська організація. У 2008 році на конгресі русинів він був обраний „прем'єром республіки

Підкарпатська Русь“. Пізніше виявилось, що уряд складається з однієї людини – прем'єр-міністра П. Гецька. В березні 2014 року П. Гецько попросив Володимира Путіна врятувати закарпатців.

Генпрокуратура України порушила проти П. Гецька кримінальне провадження за ст. 110 ч. 2 КК України (посягання на територіальну цілісність і недоторканність України вчинене повторно, за попередньою змовою, групою осіб).

Сепаратистською метою „Йоббіка“ є створення русинсько-угорської автономії на території українського Закарпаття. 5 грудня 2010 року в Берегові було відкрито бюро депутата Європарляменту Бейли Ковача, який є також представником угорської партії „Йоббік“. Б. Ковач не приховував іншої функції свого офісу, до речі, єдиного подібного на території України, – надання консультацій та допомоги закарпатським угорцям саме щодо подання документів на отримання подвійного громадянства. Сам Б. Ковач відвідував як спостерігач так званий „референдум“ у Криму, а також псевдовибори, організовані бойовиками на Донбасі торік. У травні 2014 року Генеральний прокурор Угорщини звинуватив депутата Європарляменту ультраправу націоналістичної політичної партії „Йоббік“ Б. Ковача в шпигунстві на користь Москви.

Події на сході країни нарешті привернули увагу Служби безпеки України до тих, хто рве Україну ще й з Заходу. Закарпатський окружний адміністративний суд задовольнив позов прокуратури щодо припинення діяльності благодійного фонду „Приймальня незалежного депутата Європейського парламенту Ковача Бейли“. Суд вирішив, що діяльність фонду була спрямована на втручання у внутрішні справи України та посягання на її територіальну цілісність. Голові угорської радикальної партії „Йоббік“ Іштванові Саваї заборонили в'їзд на територію України. В'їзд в Україну також заборонений іншому діячеві „Йоббіка“ – Лорантові Гегедюшеві.

(Еспресо TV, 12 травня)

Дмитро Снегирьов – голова громадської організації, Громадянської Ініціативи „Права справа“, Київ.

Порошенко-1 чи...

(Закінчення зі стор. 3)

щення влади“ чого варті...

Рік, що минув, показав, що нинішня влада слабка, неефективна і нерішуча. Такий її характер особливо небезпечний в умовах війни, яку вона виграти також неспроможна, бо є головним гальмом воєнних успіхів. Один з найяскравіших виявів її недолугості – специфічна кадрова політика. Досить лише згадати цю „блискучу“ галерею професійних невдах: Віталій Ярема, Олег Махніцький, Валерій Гелетей, Віктор Муженко, Валерія Гонтарева, Юрій Косюк та інші. Вони за своїм морально-політичним і професійним рівнем не відповідають вимогам постмайданного українського суспільства. З ними все зрозуміло, як і з тими, хто їх висував на ключові посади. Питання полягає в тому, ким їх замінити, де взяти інших.

Тут ми наражаємося на замкненість українського політикуму, функціонування в ньому протягом десятиліть одних і тих самих персоналій застійного штибу, наражаємося на брак повноцінної політичної конкуренції, кадрового оновлення. Є цілком ніякі особистості, що, однак, були депутатами мало не всіх скликань парламенту, міністрами багатьох урядів і т. д.

У громадянському суспільстві є нові, прогресивні люди, насамперед у волонтерському русі, але вони не можуть пробитися в достатній кількості у цей кастово-клановий український політичний світ. Навіть коли з'являються молоді перспективні політики, вони нерідко потрапляють під вплив „ветеранів“ традиційно-консервативних корум-

пованих кіл і, розчиняючись у їхньому середовищі, грають за усталеними правилами політичних попередників, охоче чи вимушено сприймаючи їхні звичаї та пристосовуючись до них.

Подібний процес адаптації молодих і прогресивних до старих і корумпованих можна спостерігати в нинішньому парламенті. Хоча там навіть досвідчені „прогресисти“ на кшталт Юрія Луценка показово перетворюються на „козачків“ першої особи держави, які не розрізняють особистих інтересів президента і національних інтересів України, що яскраво проявилось у відмові проголосувати за законопроект про націоналізацію на теренах України власності Росії, країни-агресора. Народний депутат від „Блоку Петра Порошенка“ і колишній комсомольський вождь Анатолій Матвієнко пояснив це тим, що тоді Російська Федерація ухвалить аналогічний закон і забере власність українських підприємств.

По-перше, у Криму без будь-яких юридичних формальностей Росія забрала 400 (!) українських підприємств, привласнила 18 газових родовищ, а ще – 300 кілограмів золота з тамтешнього відділення Національного банку України. По-друге, що ж поганого для національних інтересів, якщо підприємства українських олігархів перестануть діяти на теренах агресора, сплачувати податки до його бюджету й таким способом фінансувати війну проти України? Але тоді може постраждати й бізнес чільних представників нинішньої влади, яка дуже часто переживає конфлікт політичних і бізнесових інтересів. У такому випадку „Опозиційному блоку“ залишається тільки спокійно чекати...

(„Український тиждень“, 23 квітня)

УККА: невтомний голос української громади

Аскольд Лозинський

Американсько-радянські зв'язки та приязнь між Вашингтоном і Москвою під час Другої світової війни інколи доводили до повного абсурду. Наприклад, у 1943 році високопоставлений чиновник Білого Дому так висловився офіційно про російських союзників: „Ніколи у всій своїй історії Росія не вела жодних агресивних воєн, а скоріше навпаки – вона була жертвою багатьох чужих агресій“.

Правда, ця сліпота не була тільки наслідком спонуканого війною альянсу, але також глибокого проникнення советсько-лівацької пропаганди в суспільне життя США та американської зовнішньополітичної наївності. Московське шпигунство пробралось ген до найвищих постів як в Білому Домі, так і Державному департаменті. Дійшло до того, що Президент США Франклін Делано Рузвельт прибув до Ялти на переговори з Йосифом Сталіним в 1945 році у товаристві радянського агента. Тому і не дивними були результати зустрічі в Ялті. Вся Східня Європа опинилася у сфері вирішального впливу СССР.

Власне, у таких складних обставинах українці в Америці визначились в 1940 році, оформивши у Вашингтоні центральну репрезентацію українців в США – Український Конгресовий Комітет Америки (УККА).

Від того часу почалась наполеглива і систематична праця, зокрема у площині намагання впливати на, здавалося, безнадійну політику США. Можна подати чимало прикладів зусиль перших провідників УККА, які пробували змі-

нити цю хибну політику.

В державних архівах США знаходиться звіт одного високого державного чиновника США з 1945 року до свого керівника, документ цей добре свідчить про ментальність тих повоєнних часів, коли впорядковувалася Європа та оформлювалася основа світового миру – Організація Об'єднаних Націй: „Делегація американських громадян, які репрезентували Український Конгресовий Комітет Америки, загощила сьогодні рано... Під час розмови... делегація звернула увагу, що США – це рятівник поневолених народів та що вони впевнені в зацікавленні офіційної політики США справою українського націоналізму. Я відповів (каже чиновник – А.Л.), що є інтерес народу США до всіх, хто вважає себе поневоленими, і цей інтерес задокументований в історії, однак, я вказав, що не сприятиме нікому, хто хоче творити враження, нібито уряд США є нерозумний рятівник недоволених. Найважливіше на цей час – зберігати приятельські стосунки з СРСР. Нічого не можна робити, щоб перешкодити цьому“.

Така політика у Білому Домі і Державному департаменті США, за малими винятками (тут можна подати поодинокі пробіски в діяльності Президента Рональда Рейгана, але вже не його наступника, Президента Джорджа Буша), проіснувала не тільки до проголошення Незалежності України, 24 серпня 1991 року, але, фактично, до дещо запізненого визнання цієї незалежності Президентом США аж чоти-

(Закінчення на стор. 18)

Вшанували героїв визвольних змагань

Марта Осадца

ЛьВІВ. – 24 травня під час відзначення Свята Героїв у місті вшанували пам'ять героїв національно-визвольних змагань покладанням квітів до пам'ятника Головному командирові Української Повстанської Армії генералові-хорунжому Романові Шухевичеві у Білогорщі – місці його загибелі. Звідси почався масовий забіг-естафета студентів Львівського державного університету фізичної культури.

Представники влади та громадськості поклали квіти до могил загиблих учасників сучасної війни на полі почесних поховань Личаківського цвинтаря.

Урочисте віче біля пам'ятника Степанові Бандері розпочалося виконанням Державного гімну.

Потім ветерани УПА, представники влади і громадських організацій поклали квіти до підніжжя пам'ятника. На вічу виступили капелян Братства УПА о. Михайло Нискогуз, голова Крайового братства ветеранів УПА Олесь Гуменюк та інші.

Після віча колона з ветеранами УПА на чолі вирушила до пам'ятника Тарасові Шевченкові. На шляху прямуювання колони учасники поклали вінки до пам'ятних знаків на честь визначних людей – Євгена Коновальця, Р. Шухевича, Маркіяна Шашкевича, Патріярха Йосифа, Олексі Гасина і Романа Дашкевича, а також тюрми на Лонцького.

Перед пам'ятником Т. Шевченкові відбулася парада львівських шкіл і покладання квітів до пам'ятника. Закінчилося свято спільним виконанням Державного Гімну.

Ветерани УПА крокують вулицями Львова. (Фото: Марта Осадца)

АМЕРИКА І СВІТ

Штучні острови Китаю турбують США

СІНГАПУР. – Американська розвідка виявила великі артилерійні машини на одному зі штучних островів які Китай будує в Південнокитайському Морі. США стурбовані можливістю що Пекін плянує вживати їх для військових цілей. Представник Пентагону потвердив 29 травня що США знають про цю артилерію, але не подав більше деталей. Представник китайського МЗС заявив що нічого не знає про це. Впродовж минулого року, США підсилювали свою критику Китаю за його претензії до майже цілого Південнокитайського моря, кажучи що на це немає підстави в міжнародному праві. Секретар Оборони США Еш Картер виступив з промовою 27 травня, підкреслюючи що Америка „буде летіти, плисти та оперувати всюди де дозволено міжнародним правом“. Але не є ясно що США зроблять про цей китайський проєкт. („Асосіейтед Прес“)

Суд США виніс рішення щодо Фейсбук

ВАШІНГТОН. – Найвищий Суд США відхилив вирок нижчого суду про вину чоловіка який погрожував іншим особам на відомій соціальній мережі Фейсбук. У 2011 році, у федеральному суді у Філадельфії, Антоні Елоніс був визнаний винним лавою присяжних за те, що на Фейсбук він погрожував життю своєї дружини (з якою був розлучений), шкільним дітям, своїй співробітниці та агентові ФБІ. Але 1 червня Найвищий Суд, голосами 8-1, відхилив цей вирок тому що прокуратура не доказала що підсудний дійсно мав намір вчинити те про що він написав. А. Елоніс твердив що його писання були тільки формою терапії для нього. Найвищий Суд у своєму рішенні підкреслив, що це не є справа свободи слова, забезпеченого Першою Поправкою до Конституції. („Асосіейтед Прес“)

Заборона курити в публічних місцях

ПЕКІН. – 1 червня увійшов в силу закон який забороняє курити в публічних місцях столиці Китаю. Кара за порушення буде 32 дол., багато вища від 1.6 дол. згідно з дотеперішньою частинною забороною. Світова Організація Здоров'я каже що 300 млн. китайців курять. Головною причиною смерті в Китаю є рак, а особливо рак легенів, від якого вмирає 1.3 млн. людей річно в країні. Через низькі податки в порівнянні з Японією та Сінгапуром, дешевші папіроси в Китаю коштують менше ніж 1 дол. за пачку. Згідно з повідомленням офіційних державних агенцій, минулого року в Китаю продано понад 50 млн. картонів папіросів. Це було на 37 відс. більше від попереднього року. („Асосіейтед Прес“)

Обурення на російський фільм

ПРАГА. – Російський документальний фільм, який виправдовує вторгнення у 1968 році військ Варшавського Договору (ВД) до Чехословаччини, обурив політиків нинішніх Чехії та Словаччини. У Празі міністер закордонних справ Чехії Любомир Заоралек викликав 1 червня Посла Росії Сергія Кисельова для бесіди. Йшлося зокрема про трансляцію фільму „Варшавський Договір. Розсекречені сторінки“ в етері телеканалу „Росія-1“. Фільм був показаний в Росії наприкінці травня. У ньому ставлять під сумнів те, що введення советських військ в Угорщину в 1956 році і військ країн ВД до Чехословаччини в 1968 році було агресією Москви. У фільмі підкреслюють ворожу реакцію пражан на введення військ ВД до Чехословаччини. Чехословацьких опозиціонерів, які різко засудили окупацію своєї країни, називають „раніше засудженими“, фашистами, есесівцями, пособниками Гітлера, бойовиками-найманцями. Дії країн ВД виправдовуються видуманою підготовкою вторгнення в Чехословаччину військ НАТО, а також збройним переворотом, який нібито плянувався в Празі. 21 серпня 1968 року війська Советського Союзу і його союзників зі Східного Блоку вторглися в Чехословаччину у відповідь на ліберальні реформи провідника країни Олександра Дубчека. У тих подіях загинуло понад 100 громадян, а реформи були зупинені. (Радіо „Свобода“)

Любімо і бережімо своє

23 і 24 травня – це була субота і неділя – у багатьох містах України, починаючи від столиці, відбулися фантастично гарні Дні вишиванок. Тисячі чоловіків і жінок, юнаків і дівчат, діточок, одягнених в національні строї, заповнили головні вулиці і площі Львова, Івано-Франківська, Чернівців, Ужгороду, Дніпропетровська, Одеси.

В одеській колоні, під 10-метровим синьо-жовтим прапором, крокував у прекрасній вишиваній сорочці колишній Президент Грузії Михайло Саакашвілі, разом з усіма скандуючи: „Україна – це Європа!“, „Одеса – це Україна!“, „Одна-єдина соборна Україна!“.

Недільний „Мега-марш“ вишиванок у Києві зібрав понад 5,000 осіб, вони ішли від Золотих Воріт до Арки дружби народів, де десятки відомих артистів, музикантів, співаків, майстрів слова влаштували благодійний концерт „Небо одне на всіх“.

Дні вишиванок в Україні вже декілька літ поспіль відбуваються двічі на рік, навесні та восени, і стають все масовішими, все яскравішими, все урочистішими, немов всенародні свята. І воно справді так, бо йдеться не просто про одяг, який на тлі модерної одяжки комусь може здатися старожитним, архаїчним, а про повернення до традицій, свавільно нищених всіма антиукраїнськими владами і режимами. Вишиванка після Революції Гідності стала, поряд з духовним гимном України „Боже великий, єдиний“, поряд з „Піснею про червону калину“, наче знаком українського національного відродження.

Саме тому антиукраїнські елементи, котрі знову хотіли б дочекатися свого часу, намагаються кепкувати з „вишиватників“, припинювати їх, зображувати їх відсталими людьми, котрі своїм нібито зумисним етнографізмом гальмують становлення української політичної нації.

Тим часом між поняттями етносу і політичної нації нема ніякої суперечності, бо кожна без винятку національна ідентичність має етнічну основу – спільність історичного походження, єдину мову і самосвідомість, з чого й постає власна держава або немнуче прагнення до неї. А політична нація – це спільнота учасників певної суспільної системи, котрі втілюють свої колективні, соборні інтереси через механізми політичної організації – національної держави.

Нація, в ідеальному розумінні цього слова, – це та духовна повнота, в якій не повинно нічого цінного, дорогого згубитися з минулих часів, це зв'язок минулого з майбутнім через нинішній день.

Так само, як в окремій людській душі, так і в соборній душі нації є творені віками скарби, невідчуждні ні часові, ні кордонам. Скільки вже проживають українці поза матірню землею, на різних континентах, але на кожне велике свято, релігійне чи народне, усіма барвами сяє на наших людях, на дітях українська вишивка. І в кожній оселі – вишиті рушники, в кожній оселі – писанки.

І все це – набагато більше, ніж естетика, ніж зовнішня оздоба. Сама історія перетворила наш вроджений потяг до краси у джерело нашої духовної сили, джерело нашого національного безсмертя.

Разом з цим, це джерело відкрите до всього світу, ми ділимося ним з усіма націями. Приходьте до нас на Дні вишиванки!

ІСТОРІЯ

Хресна дорога Митрополита Івана Павловського

Світлана Орел

КІРОВОГРАД. – Доля подарувала мені знайомство з племінником Митрополита Харківського та всієї України Української Автокефальної Православної Церкви (УАПЦ) Івана Павловського – Василем Колісником, який народився і виріс у селі Соснівці (колись Чигиринського повіту Київської губернії, а нині – Олександрівського району Кіровоградської області), де здавна жила велика родина Павловських. Його мати не раз згадувала, як І. Павловський приїздив у село, збирав навколо себе односельців і родичів і розповідав про Церкву, про Україну, її історію. Бачив І. Павловського під час одного з останніх його приїздів у село в 1934 році і малий Василько, що тоді саме пішов до першої класи.

Дитинство І. Павловського було осяяне любов'ю рідних та особливим українським літєвом, характерним для тодішньої глибинки. Село Соснівка у ті роки потопало в садах, серед яких виділилися біленькі хатки. Тут 20 травня 1893 року народився майбутній Митрополит Української Церкви. Його батько Данило походив з колишніх реєстрових козаків. Мати Параска, донька священика з сусіднього села Матвіївки, була на той час освіченою людиною, володіла польською і німецькою мовами, співала в церковному хорі, грала на фортепіані, багато читала, зокрема дітям (а їх, крім Івана, було ще четверо).

Початкову освіту хлопчик здобув у церковно-приходській школі, потім закінчив Уманську духовну бурсу з відзнакою і успішно вступив у Київську духовну семінарію. Сан священика він отримав у 1915 році разом з парафією у селі Лебедині Чигиринського повіту, де зблизився з священиками-патріотами української ідеї Микитою Кохном та Іваном Кульчицьким, які допомагали українізувати і відкривати все нові парафії в навколишніх селах.

У 1922 році у Софії Київській Митрополит Василь Липківський висвятив І. Павловського на Єпископа Черкасько-Чигиринської округи. Невдовзі він став Єпископом Чернігівщини, а коли влада арештувала Архипастира Харківщини, наприкінці 1926 року Харківський окружний собор обрав на його місце І. Павловського. Його проповіді, сповнені глибокої віри і полум'яного українського патріотизму, легко здобували серця мирян і духовенства. Він редагував журнал „Церква й життя“, писав праці з історії Української Православної Церкви (усе потім було конфісковане НКВД).

У грудні 1930 року у Харкові відбувся Надзвичайний Собор УАПЦ, який обрав Митрополитом Харківським і всієї України І. Павловського. Живучи з сім'єю при храмах, він відробляв трудову повинність на будівництві Харківського тракторного заводу.

Коли столицю України перенесли до Києва, переїхав туди і Митрополит. Влада ізолювала його від парафій, взявши підписку про невіїзд, а на катедральну парафію наклала непосильний податок. Митрополит жив у нужденних умовах у прибудові до Успенського собору на Подолі. У цей страшний час, коли Україна помирала від голоду, коли закривали храми, нищили ікони, заарештовували священиків, Митрополит І. Павловський робить те, що ще міг: підносив уро-

чистість богослужіння в Успенському соборі, запровадив лаврські співи.

Незабаром влада закрила Успенський собор. Митрополита не раз арештовували і відпускали. Заборонили йому проводити Богослужіння, залякували, вимагали відректися від віри і сану, перейти на службу до більшовиків, а потім наказало покинути Україну. Майже півроку рідні не мали жодної вістки про нього.

Згодом листовище приніс листа: „Дорогі мої і рідненькі, сповіщаю, що я від вас дуже далеко. З України нас тут тридцять сім. Кожної ночі виводять когось без повернення. Важко надіятися, що в цьому житті ми ще колись побачимось. Не журіться. Ми мусимо стерпіти це випробування. Благайте, мої любі, молитесь милосердного Господа Бога, щоб став і заступився за нас, за наше діло Христове, на оборону й життя нашої Церкви. Ваш Іван“.

Лише у 1998 році В. Колісник отримав повідомлення від Федеральної служби безпеки Росії, що І. Павловського у травні 1936 року було арештовано в Білгородській області, а у серпні трійка НКВД винесла вирок: розстріляти. Де могила Митрополита – невідомо.

* * *

Кілька років тому до Кіровограда (у гості й до Василя Колісника, з яким перед тим листувався) завітав громадянин США, українець за походженням Віталій Кохно, син священика Микити Кохна, доброго товариша і однодумця Івана Павловського. М. Кохно, коли найбільший храм Різдва Христового, що у Кіровограді, належав до УАПЦ (1927-1930 роки), правив тут, а Віталій був тоді малим хлопцем, який теж крутився біля храму. Пізніше, вже виїхавши за кордон, він став інженером-будівельником. Багато років пропрацював за спеціальністю, а коли вийшов на пенсію, усю свою енергію віддавав розбудові української Церкви. Віталій розповів вражаючу історію, що навіки закарбувалася в його пам'яті.

Коли в 1930 році більшовики прийшли закривати храм, вони чомусь почали зі знімання дзвонів. Один з них – найбільший – ніяк не хотів проходити у проїму, через яку його намагалися скинути. Найголовніший комісар, який керував „операцією“, поліз нагору, кричав, матюкався, але тільки спустився вниз, дзвін відразу піддався, посунувся, і тут же накрив крикливого комісара. Величезна вага відрубала голову, ноги і руки, залишивши під склепінням дзвону тулуб людини.

Це видовище так вразило присутніх, що й невіруючі повірили в Господню кару. Більшовики тоді залишили храм у спокої, передавши його тодішнім оновленням (нині це – катедральний собор Української Православної Церкви Московського Патріярхату). Очевидно, завдяки цій страшній події, Грецький собор Кіровограда залишився діючим, чи не єдиним храмом у всій окрузі, де за часів радянської влади не переривалися богослужіння.

Вже пізніше, у 1937 році, багатьох священиків цього храму репресували і розстрілювали, але це інша історія. Але якби з точки зору цих історій глянути на те питання, що без кінця дискутується – про єдність Української Церкви, то все було б і ясніше, і зрозуміліше.

СВОБОДА

Пам'ятаймо
про
Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич

Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800

E-mail: svoboda@svoboda-news.com

Fax (973) 644-9510

Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:

Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата:

\$90.00 на рік, \$50.00 на півроку.

Для членів УНСоюзу – \$80.00 на рік, \$45.00 на півроку.

Електронна версія (www.svoboda-news.com) – \$40.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.

Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040
	Fax (973) 644-9510
	E-mail adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040
	E-mail subscription@svoboda-news.com
Думки, висловлені в матеріалах, підписаних конкретним автором, не конче віддзеркалюють позицію редакції тижневика „Свобода“ або її видавця.	

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Станьте прихильником СКУ!

Виступаючи на Міжнародній конференції на підтримку України в Києві 28 квітня, Президент України Петро Порошенко наголосив на вирішальній ролі партнерів України у відновленні миру і стабільності в регіоні та запевнив: „Ми не дозволимо нікому втомитися від України!“. Світова українська спільнота відгукнулася на виклики, яких ще не було в сучасній історії.

Світовий Конгрес Українців (СКУ) разом з українськими громадами усього світу є провідним партнером України у її просуванні до міжнародного співтовариства, як дуже важливого члена європейської спільноти, що стоїть на передній лінії захисту не лише інтересів України, але й основних цінностей та принципів Західної цивілізації.

Завдяки нашим спонсорам і жертводавцям, надзвичайно активним і щедрим українським громадам і організаціям діаспори, численним добровольцям, які жертвують свій час та зусилля для позитивних змін в Україні, українська діаспора на чолі з СКУ допомогла забезпечити Україні допомогу, підтримку та друзів на найвищому рівні. Але нам треба зробити набагато більше. У найближчому майбутньому ми повинні підтримувати увагу міжнародної спільноти до українських питань.

СКУ встановлюватиме додаткові партнерські взаємини з всесвітньовідомими інституціями та установами для розгортання цільових кампаній та проектів, спрямованих на підвищення іміджу України та притягнення до підтримки українських ініціатив як на високому рівні, так і на рівні широкого суспільства, зокрема на захист незалежності та територіальної цілісності України.

Міжнародне співтовариство має об'єднатися в боротьбі з російською дезінформацією. Завдяки широкій мережі своїх зв'язків на світовому рівні СКУ має великі можливості для зміцнення міжнародних зусиль у протидії російській дезінформації. СКУ продовжуватиме свою роботу з високо-

посадовцями Європейського Союзу у питанні підтримки процесу реформ в Україні, включаючи ратифікацію Угоди про асоціацію між ЄС і Україною всіма державами, членами ЄС; надання вагомого пакета фінансової допомоги, подібної до Пляну Маршала, та встановлення безвізового режиму для громадян України.

СКУ, використовуючи силу і спільний досвід організованої української громади та засноване Представництво СКУ в Україні, буде й далі розвивати міцні партнерські взаємини з неурядовими організаціями в Україні та пов'язувати їх з аналогічними організаціями на Заході для подальшої співпраці.

СКУ продовжуватиме діяльність у всіх цих напрямках у партнерстві з Україною. Однак рівень нашого успіху буде залежати від підтримки СКУ громадою. Я закликаю приєднатися до українців усього світу у їхніх зусиллях позитивно вплинути на майбутнє України, її народу та світової української спільноти.

Нове покоління українців рішуче зобов'язалося здійснити спільну візію суспільства, у якому б поважали основні людські права і свободи та дотримувалися демократичних європейських цінностей. Правда на нашому боці, але виклики ще дуже великі.

Станьте прихильником СКУ. Ваша пожертва сьогодні допоможе СКУ підтримати візію майбутнього і запевнити, що ніхто й ніколи не втомиться від України.

Просимо висилати пожертви через інтернет: www.ukrainianworldcongress.org або чеком на Ukrainian World Congress (без надання посвідок на звільнення від податків) чи на Ukrainian World Foundation (з наданням посвідок на звільнення від податків жертводавцям із Канади) на адресу: Ukrainian World Congress, 145 Evans Ave., Suite 207, Toronto, Ontario, Canada M8Z 5X8.

Евген Чолій,
Президент СКУ,
Торонто

Наша гордість і надія

Маріюпіль переживає тяжкі часи і в його обороні стоять наші захисники. Дуже хотілося б, щоб про них дізналися не тільки в Україні. На наших очах невеликий партизанський загін „Донбас“ перетворився з добровольчого підрозділу в батальйон Національної Гвардії України, добровольці стали ветеранами-професіоналами і ми підтримали їх рішення створити окремий підрозділ „Донбас-Україна“ у складі Збройних сил України. Маючи розорений бюджет і розвалену оборонну систему, Україна нарешті стала комплексно формувати сучасну армію.

Найбільша увага в цьому питанні приділяється легалізації добровольчих батальйонів. Багато хто сприймає це як загрозу волонтерському рухові, але багато хто бачить в цьому дуже позитивні моменти.

Добровольці, які узяли в руки зброю ще 2014 року, потребують

не лише волонтерської допомоги, але і підтримки держави. Тому в Україні стали формуватися добровольчі батальйони вже не у складі Національної Гвардії, яка насправді є поліцією і не має своїх танків і артилерії, а у складі Збройних Сил України.

Батальйон „Донбас-Україна“, після іловайської трагедії, коли російські війська увійшли до України з важкою технікою, зазнав важких втрат. Це призвело до того, що деякі люди, які воювали у складі батальйону, пішли з Національної Гвардії.

Ветерани створили свій повноцінний армійський батальйон, який складається не з призовників, а з добровольців. Перед тим, як відправитися на фронт, вони пройшли всю необхідну професійну військову підготовку. Це наша гордість. Це наша надія.

Олег Челахов,
Маріюпіль

Ми встаємо з колін

Я прочитала вартісні й цінні книжки редактора „Свободи“ Лева Хмельковського „Тернисті стежки до Америки“ і „Чорна хмара над Україною“. В останній з них зібрані оті несамовито болючі дати Великого терору з іменами катів, числами жертв, датами та місцями цього апокаліпсису советських „здобутків“. На цю печальну тему вже появилось чимало видань, але рядки цієї книжки пронизують якимось глибоким болем. Може тому, що в них немає зайвої „лірики“, а сама тверда правда-істина, що говорить, ба – кричить за себе.

Тому й не дивно, що з цієї душевної та фізичної руїни вийшла українська людина знівеченою, спустошеною й зраненою до кореня. Мабуть, „собіратель земель руських“ не при-

пускав, що з цієї розтерзаної ним України може вийти якийсь опір. А він вийшов – Майдан й усе, що після нього прийшло й приходять – це доказ, що і ми вже не безбаченки, не безлика маса, а встаємо з колін, щоб зберегти нашу правду.

„Тернисті стежки“ – це й моя доля. Я ними ходила повоєнною голодною й холодною Європою, а опісля, вже в Америці, широкими, мирними „гайвеями“. В моїх новелях теж є історія людських дол, не конче соняшних, але сповнених боротьби за існування на стежках чужини.

Щоб в Україні не діялося, а вона наша, не наскрізь ідеальна, але дорога й близька нашим серцям. Незламна, нескорена.

Оксана Мостович,
Понте-Ведра, Флориди

Прислали сім пачок з книгами

Підтримуючи „Золоту акцію світового українства“, спрямовану на збереження української книги, родина Юрія та Олі Татарків з США подарувала миргородській Діаспорній бібліотеці ім. Галини Король сім великих коробок з писемними скарбами нашого народу, збереженими патріотами і примноженими за час подружнього життя та спільної праці для України. Серед книг – творчий доробок Докії Гуменної, довідкова література, мемуаристика, значна серія казок.

Пересилання книг і журналів

обійшлися подружжю не дешево – понад 500 дол., але вони впевнені, що Україна варта і зусиль і жертв.

Варто сказати добре слово і про фонд Ю. і О. Татарків. Раз на рік вони надсилають до Миргорода традиційні 100 дол. на патріотичне виховання дітей. Коли набереться достатня сума, буде виданий „Букварик дідуся Юрія і бабусі Олі“, щоб увічнити пам'ять про цих шляхетних українців.

Анатолій Сазанський,
Миргород, Полтавська область

Березнуватівка – село героїв

У селі Березнуватівці, Дніпропетровська область, проживає трохи більше як 700 осіб. Але нині на мапі України село може бути помітніше за деякі набагато більші поселення. Принаймні, після подорожі до Березнуватівки у мене склалося таке враження.

Взимку 2014 року довелося мені в селі проводити в останню путь незабутнього Сергія Нігояна. Він став однією з перших жертв буремного Майдану. Тоді ще не було анексії Криму, війни на Донбасі. То був лише початок втрат нової України. І ми ще не знали, що чекає на кожного з нас. Але вірменський юнак назавжди став символом волелюбної України, уособив безповоротність шляху нашого народу до волі й змін.

А за рік Березнуватівка зазнала ще однієї втрати. Під Дебальцевим смертю героя 10 лютого 2015 року загинув старший лейтенант Артур Мисків. Він боронив рідну землю до останнього набою. З його 17-ої танкової бригади 22 бійці загинули. Якби не мужність командира загинув було б ще більше.

Валерій Мисків, батько сильного духом юнака, лише через місяць з допомогою волонтерів та керівництва компанії „Агрорегіон“, де успішно трудився дипломований агроном А. Мисків, забрав у сепаратистів з „ЛНР“ тіло сина. Ми в боргу пам'яті перед родиною Мисків. Пам'ятаймо про це щодня!

Фідель Сухоніс,
Дніпропетровськ

Пам'ятник Сергієві Нігоянові на сільському цвинтарі.

Валерій Мисків з портретом загиблого сина Артура. (Фото: Фідель Сухоніс)

Фотовиставка розповіла про війну в Україні

Марія Климчак

ЧИКАГО. – 8 травня в Українському Національному Музеї відбулося відкриття виставки „Conflict Zone: Ukraine. Війна в Україні очима українських фотожурналістів”. На виставку прислали 50 своїх фотографій 13 фотожурналістів: Іван Богдан, Євген Фельдман, Олексій Фурман, Юлія Кочетова, Макс Левін, Маркі-

Олексій Фурман (праворуч) та Ярослав Кикіш на виставці. (Фото: Марія Климчак)

Олексій Фурман. „Соняшники” (медична сестра у зоні війни на сході України, 2014).

Маркіян Лисейко. „На відпочинку” (Іловайськ, вересень 2014).

ян Лисейко, Євген Малолетка, Сергій Полежака, Олександр Ратушняк, Володимир Шуваєв, Анатолій Степанов, Анастасія Власова, Петро Задорожний.

Цей музейний проєкт підтримали Незалежний фонд американських ветеранів та кредитівка „Самопоміч” у Чикаго. О. Фурман, який за програмою Фулбрайта навчається в Університеті Мізурі, допоміг зібрати для спільної справи своїх колег, що поруч із воїнами захищають незалежність України. Їх зброя – документалістика, фоторепортаж про присутність російського агресора на українській землі.

Усе по-справжньому – танки, гармати, вояки, смерть, похорон, дитячі очі і надія в жіночих очах. Реальність, яка передає горе і біду тієї частини України, де вже рік триває війна, яка забирає життя героїв, руйнує міста і села. Одночасно – це світлі, юні обличчя патріотів, які вірять у переможну весну, це нескорена Надія Савченко, горда донька свого народу.

Ветеран війни у В'єтнамі, куратор фотовиставок про зони конфлікту у різних частинах планети, фотокореспондент під час в'єтнамської війни, автор віршів про солдатські будні Ярослав Кикіш запропонував музейний спільний проєкт.

Музей звернувся до О. Фурмана, фотографа журналу „National Geographic”, який був на Майдані, в окупованому Криму, в зоні бойо-

вих дій. Американська фотожурналістика номінувала жіночий портрет роботи О. Фурмана, як фотографію року. Він переміг у конкурсі „Picture of the Year International” серед 1,500 учасників. На портреті – жінка з Миколаївки, що поблизу Донецька, яку він побачив у лікарні після обстрілу і обвалу будинку.

Промовляючи під час відкриття виставки, О. Фурман розповів про те, що українські фотожурналісти ще не мають досвіду праці на війні, тому ці фотографії передають війну з найближчої відстані. Вони працюють для своєї України.

Зворушливо говорили Я. Кикіш, Володимир Тюн, новопризначений Генеральний Консул України у Чикаго Лариса Герасько, Марія Климчак.

Літературно-музична композиція „Реквієм під дощем” прозвучала у виконанні читців театру „Істина” під керівництвом Ліни Митничук.

„Виставка є відлунням війни в Україні, яку ми повинні разом зупинити, інформуючи світ різними засобами, і, як бачимо, фотографії мають особливу силу. Вони промовляють мовою миру і України”, – наголосила Лідія Ткачук, президент музею.

Виставка тривала до 30 травня. Після Чикаго покажуть її у багатьох містах США, в університетах і коледжах.

Макс Левін. „Прощання у батальйоні „Айдар” (Попасна, Луганська область, 2014).

УКРАЇНСТВО В СВІТІ

В пам'ять Анни Ярославни

Марта Осадца

10 травня в містечку біля Парижу відбулося традиційне вшанування Анни Ярославни у Франції. Особливим гостем святкувань став Патріярх Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ) Святослав.

До Санліса також завітали Владика Гліб Лончина з Лондону, Кен Новаківський з Канади, Василь Тучапець з Харків, Посол Франції в Україні Ален Ремі, Посол України у Франції Олег Шамшур, Посол України при Святому Престолі Тетяна Іжевська та багато гостей з різних куточків Франції та України.

Учасники урочистостей поклали квіти до пам'ятника Анні Ярославні та пам'ятної дошки жертвам Голодомору. Літургія, яку очолив Патріярх Святослав, була відслужена в місцевому соборі. Патріярх привітав матерів з Днем матері, зауваживши, що Анна Ярославна була прикладом християнської матері.

Особливою подією став концерт хору катедрального собору св.

Володимира Великого в Парижі під диригуванням Кирила Карабиця, якого у 2013 році визнано „Диригентом року“ британське „Royal Philharmonic Society“.

Під час святкувань були представлені архітектурні проекти відновлення храму свв. Бориса і Гліба та Культурного центру Анни Ярославни.

Організували святкування Паризька єпархія св. Володимира Великого УГКЦ та спільнота українців у Франції.

Культурний центр України відкрили 10 травня у старовинній церкві свв. Бориса і Гліба. „Церква завжди є берегинею пам'яті народу. І для нас є надзвичайно важливим зберігати пам'ять про нашу справжню історію“, – наголосив на відкритті Патріярх Святослав.

„Люди йдуть до церкви молитися та шукати добра, підтримки, щоб не бути самим“, – переконана засновниця Культурного центру України у Франції Вікторія Делінджер.

Львів

Священослужителі під час урочистостей у Санлісі. (Фото: УГКЦ)

Вшанували пам'ять єпископа

Ярослав Стех

ПЕРЕМИШЛЬ, Польща. – 24 квітня учні Комплексу загальноосвітніх шкіл ім. Маркіяна Шашкевича вшанували 100-річчя з дня смерті Єпископа Константина Чеховича. Разом з катехитами і вчителем історії України Богданом Білим при гробівці, де спочивають останки К. Чеховича на комунальному цвинтарі вони засвітили свічки. Була відслужена Панахида в його пам'ять.

Єпископ К. Чехович наро-

дився 15 жовтня 1847 року в селі Дев'ятир, в сім'ї пароха о. Йосифа Чеховича та його дружини Антоніни з Паславських. В родині було три сини: найстарший Іван здобув юридичну освіту і був нотарем, Орест став священником, Константин початкову школу закінчив в Яворові, гімназію і теологію у Львові. 12 вересня 1872 року він одружився з Марією з Сінкевичів.

Після висвячення на капеляна був призначений префектом

(Закінчення на стор. 19)

У Перемишлі біля могили Єпископа Константина.

Звучали мелодії вишиванок

Світлана Глаз

БАТ-ЯМ, Ізраїль. – В Українському культурному центрі Ізраїлю 18 травня відбувся вечір „Концерт з вишиванками“, на якому згадали трагічні сторінки української історії, участь українців у Другій світовій війні і перемогу над нацизмом, депортацію кримських татар.

Гості вечора, одягнені у вишиванки (це було обов'язковим), вшанували хвилиною мовчання пам'ять жертв тоталітарного режиму. А потім було представлено проект „Україна – єдина і неділима“. Започатковано його в 2009 році і презентовано в багатьох країнах світу. Це – вишита мапа України, на якій свої стіжки лишили відомі українці та чужинці. Того вечора свою стіжку на вишиваній мапі проклала родина Посла України в Ізраїлі Генадія Надоленка, представники української громади Ізраїлю, волонтери і всі бажаючі. Автор мапи-вишиванки України – відома українська майстриня Тетяна Протчева, яка привезла в Ізраїль виставку вишиваних робіт зі свого Музею вишивки, заснованого нею 2011 року в Києві. Відкритий нею новий напрям у мистецтві вишивки „Сяюче мистецтво“ було внесено у Книгу рекордів України. У своїх роботах вона використовує спеціальну нитку, яка у темряві світиться і це дозволяє бачити вишиті зображення у темряві. Українська майстриня вдячна японській колезі, яка під час одного з міжнародних ярмарків, подарувала їй дивовижну японську нитку. Так народилися перші картини в новому стилі. В кожній країні, куди Т. Протчева

Тетяна Протчева. (Фото: Олена Іванчук)

привозить свою виставку робіт, майстриня обов'язково вишиває портрет видатної людини цієї держави. В Ізраїль вона привезла портрет видатної киянки Голди Меєр.

На виставці демонструвалися також ікони, вишиті на старовинних рушниках. Це ще одна грань її роботи – давати нове життя старим домотканим полотнам, на яких тепер по-новому заговорила прадавня українська символіка. Виставка тривала до кінця травня.

Директор Українського культурного центру в Ізраїлі Олена Іванчук зазначила, що роботи Т. Протчевої викликали велике зацікавлення глядачів.

На вечорі „Концерт з вишиванками“ гостям представили музичні композиції у виконанні хору „Романтики“ міста Бат-Ям. У їх виконанні прозвучали народні і сучасні українські пісні та музичні твори.

Ізраїльські друзі – друзі України

Директор українського культурного центру в Ізраїлі Олена Іванчук та господар родини Ойдат, Фарис. (Фото: Світлана Глаз)

Світлана Глаз

ЄРУСАЛИМ. – Села Мадждаль-Шамс і Масаад розташовані на півночі Ізраїля біля гори Хермон. Тут і живуть ізраїльські друзі – народність, прихильна до Ізраїля, а тепер і до України.

В Ізраїлі живе близько 130 тис. друзів. Друзі беруть активну участь у громадському житті країни. Вони – аграрії, або простіше, люди землі, які вирощують яблука і груші,

черешні та вишні, малину і шовковиці. В Мадждаль-Шамс є культурний центр, де вчать дітей різним виробам і проводять екскурсії. Особлива гордість директора центру Фаріда Альсаїд-Ахмада – футбольна команда.

Активісти громади друзів приїхали в Посольство України в Ізраїлі, аби висловити своє думку з приво-

(Закінчення на стор. 19)

216 Foordmore Rd.,
Kerhonkson NY 12446
845-626-5641
soyuzivka@aol.com

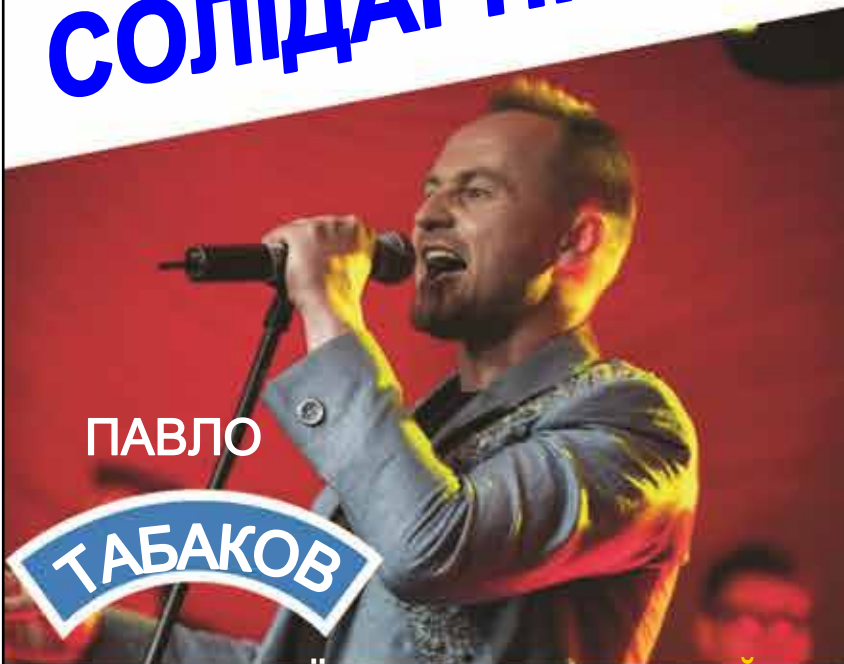
СОЮЗІВКА

2015

SOYUZIVKA 2015

9th ANNUAL FESTIVAL

СОЛІДАРНІСТЬ З УКРАЇНОЮ

ПАВЛО

ТАБАКОВ

З АВСТРАЛІЇ— * ТАНЦЮВАЛЬНИЙ
АНСАМБЛЬ "ЛЕГЕНДА"

ХОР "ДУМКА"

ЖІНОЧИЙ АНСАМБЛЬ БАНДУРИСТІВ
"DANCE WORKSHOP" РОМИ ПРИЙМИ
БОГАЧЕВСЬКОЇ

СЕРГІЙ ФОМЕНКО

ФОМА

ВАСИЛЬ

ПОПАДЮК

ДЗІДЗЬО

10-11-12 ЛИПНЯ

П'ЯТНИЦЯ
Благодійний
бенефіс- «ГЛА» з
концертом на
допомогу Україні—
\$125

ОКСАНА
БІЛОЗІР

**ВСТУП НА
ФЕСТИВАЛЬ \$30**

ФЕСТИВАЛЬ ФІЛЬМІВ, УКРАЇНСЬКЕ «СЕЛО», ЗАБАВА,
МУЗИКА, СМАЧНІ ТРАДИЦІЙНІ СТРАВИ, КОНКУРС
ПОЇДАННЯ ВАРЕНИКІВ, ЯРМАРОК, СУВЕНІРИ

ЗА КІМНАТАМИ— СОЮЗІВКА 845-626-5641 АБО
HUDSON VALLEY RESORT 1-888-9-HUDSON (АВТОБУС)

VIP ПАРКУВАННЯ НА СОЮЗІВЦІ- \$20

Організовано Українською
Народною Фундацією під
патронатом Посольства
України в США

SELF RELIANCE NEW YORK
Federal Credit Union

ДЕНЬ ВИШИВАНКИ ВІДЗНАЧИЛИ В СВІТІ

21 травня в Україні і у світі відзначали День вишиванки – символу, який єднає українців незалежно від мови, якою вони спілкуються, і місця, де проживають. Це свято з'явилося вісім років тому, коли декілька десятків українських студентів одягли вишиванки і вийшли на вулиці своїх міст. 21 травня більшість депутатів прийшла на засідання Верховної Ради у вишиваних сорочках. Українським десантникам подарували камуфльовані вишиванки. Вояки 81-ої окремої аеромобільної бригади десантних військ отримали вишиванки захисного кольору із національною символікою. Російський адвокат Ілля Новіков, який захищає Надію Савченко, в українській сорочці прийшов до в'язниці, де утримують полонену.

21 травня більшість депутатів прийшла на засідання Верховної Ради у вишиваних сорочках. Зліва Ірина Герашченко, Ганна Гопко, Марія Іонова і Олена Матушко.

ЛУГАНЩИНА

Володимир Скоростецький

На Луганщині військовослужбовці 24 окремого штурмового батальйону Збройних Сил України, одягли подаровані волонтерами вишиті сорочки, аби приєднатись до усіх українців у вшануванні старовинної традиції.

Військовослужбовці 24 окремого штурмового батальйону ЗС України, одягли подаровані волонтерами вишиті сорочки.

ОДЕСА

Сергій Горицвіт

Марш у вишиванках відбувся в Одесі 23 травня. Була також представлена виставка „Неоголошена війна, якою вона є“. На Приморському бульварі організатори розмістили еспонати з світлинами з передової лінії війни, а також присвячені пам'яті „Небесної Сотні“.

Дякуючи капелянові Української Православної Церкви Олександрові Филипову, який багато разів бував на фронті, надаючи допомогу бій-

цям, виставка поповнилася великою кількістю військових речей. Це були гільзи, хвостовики мін, прострелені кулями шоломи і бронежилети.

Волонтер Аліна Подолянка привезла фотографії бійців добровольчих батальйонів. Окрему інсталяцію було присвячено жителям Одещини, які загинули в боротьбі з агресорами.

Водночас одесити провели благодійний ярмарок на підтримку воїнів України.

Громадські активісти мають намір створити на Приморському бульварі меморіал на честь загиблих за незалежність і цілісність України.

ІЗРАЇЛЬ

Світлана Глаз

21 травня в Ізраїлі стало святом української вишиванки. Люди одягали вишивані сорочки на роботу і розповідали місцевим жителям, що це день солідарності з українцями всього світу і підтримка України, яка бореться тепер за свою свободу і незалежність.

Можна було бачити у вишиванках цілі родини, які вийшли на вулиці міст і сіл Ізраїля. Українські вишиванки набули популярності в Ізраїлі. Жодний український захід в Українському культурному центрі, що в Бат-Ямі, не обходиться без вишиваних сорочок, української символіки.

Все більше ізраїльтян цікавляться, де можна придбати національний український одяг, рушники, гончарні вироби, картини. І це добре продемонструвала виставка вишиваних робіт, яка нещодавно відбулася в Ізраїлі.

Народи України і Ізраїля стають ближчими, пізнають культуру, традиції і атрибути повсякденного життя. А це шлях до взаєморозуміння. Долучилися до дня вишиванки і співробітники Посольства України в

Маленька Мія Батір з Беер-Шеви теж була у вишиванці. (Фото: Олена Іванчук)

Ізраїлі, одягнувши вишиті сорочки.

„В такий спосіб ми вшанували українську вишиванку в зовнішній політиці, створюючи позитивний образ України в світовій спільноті, що допомагає будувати дружні відносини між народами“, – зауважила голова Українського культурного центру в Ізраїлі Олена Іванчук.

Співробітники Посольства України в Ізраїлі одягнули вишиті сорочки. (Фото: Олена Іванчук)

ЧЕРКАСИ

Олександр Костирко

Втретє в Черкасах відбулася хода в вишиванках. 24 травня зібралися люди на площі Богдана Хмельницького, де провели майстер-класу для дітей та дорослих з виготовлення оберегів для черкащан-бій-

ців батальйону „Азов“.

Кожен міг взяти участь в запису відеозвернення до захисників. На благодійному ярмарку всі бажаючі могли запропонувати для продажу зроблені своїми руками речі.

Потім хода рушила центром міста до Пагорба Слави. Кілька сотень учасників маршу зупинились на Соборній площі, де, взявшись за руки, утворили мапу України.

Хода в вишиванках в Черкасах. (Фото: Олександр Костирко)

2015 SUMMER CAMPS

Tradition • Culture • Fun @ Soyuzivka!

Tennis Camp

June 21 - July 2nd \$935

Kick off the summer with 12 days of intensive tennis instruction and competitive play, for boys and girls ages 10-18. Attendance will be limited to 45 students. Room, board, 24-hour supervision, expert lessons and loads of fun are included. Under the direction of George Sawchak.

Roma Pryma Bohachevsky Ukrainian Dance Academy Workshop

June 28 - July 11th \$1325

A vigorous 2 week dance training for more intermediate and advanced dancers ages 16 and up under the direction of the Roma Pryma Bohachevsky Ukrainian Dance Foundation, culminating with performances on stage at our Cultural Festival Weekend.

Details at: syzokryli.com

Tabir Ptashat

Session 1 - June 21 - June 27th

Session 2 - June 28 - July 4th

Ukrainian PLAST Tabir for children ages 4-6 accompanied by their parents. To register your child, and for prices, please use the form available on Soyuzivka's website.

Ukrainian Heritage Day Camp

Session 1: 7/12 - 17th

Session 2: 7/19 - 24th

\$275 in-house or \$350 off-premises

Price is per session

In this day camp, children ages 4-7 will be exposed to Ukrainian heritage through activities such as dance, song, crafts and games. Children gain an expanded knowledge of Ukrainian folk culture and language as well as lasting friendships with other children of Ukrainian heritage. Price includes lunch and t-shirt, and unless noted, is based on in-house occupancy of parent/guardian.

Discover Your Heritage Camp

July 12th - July 18th \$650

Sleepover program filled with outdoor crafts, hiking, swimming, organized sports & games, bonfires, songs and much more Cultural Heritage experiences. Room, board, 24 hour supervision and a lifetime of memories are included! Ages 8-15.

Chornomorska Sitch Sport School

July 19th - August 1st

46th annual sports camp run by the Ukrainian Athletic-Educational Association "Chornomorska Sitch", for children ages 6-17. This camp will focus on soccer, tennis, volleyball and swimming, and is perfect for any sports enthusiast. Registration can be completed on the Soyuzivka website. Email requests for additional info and questions: sportsschool@chornomorskasitch.org

Roma Pryma Bohachevsky Ukrainian Dance Camp

Session 1: July 26th - August 8th

Session 2: August 9th - August 22th

\$1325 per session

Directed by Ania Bohachevsky-Lonkevych (daughter of Roma Pryma Bohachevsky), this camp is for ages 8-16, and offers expert instruction for beginning, intermediate and advanced students.

Room, board, 24-hour

supervision, expert lessons and loads of fun are included. Each camp ends with a grand recital.

Note: Attendance limited to 60 students for Session 1 and 100 students for Session 2.

Soyuzivka Heritage Center

216 Foordmore Rd.
Kerhonkson, NY 12446
845-626-5641 • soyuzivka@aol.com
www.soyuzivka.com

НОВИНИ НАУКИ

На вшанування автора „Розстріляного Відродження“

Альберт Кіпа

3 травня виповнилося 110 років від дня народження колишнього директора Інституту Шевченкознавства Української Вільної Академії Наук (УВАН) у США Юрія Лавріненка (3 травня 1905, село Хижинці на Черкащині – 14 грудня 1987, Нью-Йорк), українського літературознавця, критика, редактора, публіциста, упорядника антології творів української літератури 1920-1930 років „Розстріляне відродження“. Ювілей визначного літературознавця УВАН відзначає виданням „Юрій Лавріненко та Юрій Шевельов: листування, 1945-1949“.

Відомо, що Ю. Лавріненка та Ю. Шевельова пов'язувала тривала приязнь. Обоє студіювали філологію в Харківському інституті народної освіти (ХІНО), там же обоє розпочали свої трудові шляхи. Хоч бачили один одного ще зі студентської лави, та ближче познайомились за обставин, за яких можна було поплатитись життям. У столиці тодішньої України обоє були творцями українського літературно-мистецького відродження 1920-их – початку 1930-их років. Після чого довелось пережити політичні репресії, бути свідками більшовицько-комуністичної фальсифікації історичних подій і постатей.

Ю. Лавріненко таки став жертвою сталінської репресивної машини: у 1933-1935 роках його декілька разів арештовувало НКВД. У 1935-1939 роках відбув термін у норильському концтаборі.

Взимку 1943 року Ю. Шевельов з 75-літньою матір'ю, переживши голод і холод окупованого Харкова, з транспортом евакуйованих прибув до Києва. Сюди ж з заслання на північному Кавказі приїхав Ю. Лавріненко з дружиною та сином-немовлям. „Радости від зустрічі не було кінця, – згадував про колегу Ю. Шевельов, – і так само, як я, він був поглинений думкою – що далі. І йому було ясно, що в Києві лишатися не було чого, українського міста як не було, ми тут були не потрібні“.

Отож з Києва у лютому 1943 року розпочався спільний шлях політичних емігрантів Ю. Лавріненка та Ю. Шевельова до Львова. Це українське місто захопило обох. „Ми жадібно ковтали повітря інтелектуального Львова в усій різноманітності його типів, починаючи від тих, кого ми сприймали як іхтіозаврів на зразок старого Щурата або й молодшого Возняка, й до молодших віком і духом, таких як Борис Ольхівський або Марія Струтинська. Або тільки духом, як Микола Шлемкевич або Василь Сімович. Були львівські інтелігенти дуже різні, але єднали їх ідеологічні риси – національна ідея, самостійництво, національна гордість. І також психологічні – може неусвідомлювана ними самими цупкість українських традицій, закорінених у селі. Усе це треба було сформулювати, оцінити, зважити, і тут залягли корені наших розмов. Юрко був тоді тверезіший від мене, але в головному ми поділяли ту саму віру, – так, я можу назвати це тільки вірою, – в якій безладно мішалися елементи Шевченкового романтизму, романтичні маріння Миколи Хвильового і, зрештою, советсько-комуністичного візонерства світлого майбутнього, тільки перенесені в місійної святої кляси – пролетаріату на місійну націю, її святе селянство“.

Просування радянської армії на захід змусила політичних біженців лишити й Львів. Відтак перед Ю. Лавріненком та Ю. Шевельовим відкривався шлях у Західну Європу, без будь-яких плянів на майбутнє, а лише заради збереження життя свого і рідних. Ю. Шевельов потрапив спочатку до табору для переміщених осіб (Ді-Пі) у Німеччині, згодом пощастило винайняти маленьку кімнатку приватного мешкання. А Ю. Лавріненко потрапив до Австрії.

У цій ізольованій від світу, за висловом У. Самчука, планеті ДіПі обоє активно включились у культурно-мистецьке життя. Ю. Шевельов у Фюрті став одним з засновників „Мистецького Українського Руху“ (МУР), редагував журнал „Арка“. Натомість Ю. Лавріненко

Юрій Лавріненко

редагував „Сучасник“, співпрацював з багатьма періодичними виданнями.

Однак, об'єднуючим центром обох стає МУР. Адже, як слушно зауважувала Соломія Павличко, у контексті „табірної суспільства МУР був одним з епізодів, у контексті української літературної історії – це так само епізод, проте значний і цікавий. Власне, за інтелектуальною насиченістю дискусій і творчими здобутками – це чи не найцікавіший період української літератури ХХ ст. після 20-их років“.

Безперечно, головним ініціатором і промотором МУР був Ю. Шевельов. Через віддаленість проживання, закритість зон таборів Ді-Пі Ю. Лавріненко не міг активно включитися у працю організації. Та все ж він узяв участь у трьох з'їздах, трьох теоретичних конференцій МУР, присвячених питанням критики та драматургії. Дописував до періодики статті про ці з'їзди та конференції, знайомлячи читачів з діяльністю організації.

В умовах повоєнної Німеччини МУР не міг довго протриматися. Відсутність фінансування, намагання політичних партій впливати на організацію і, що найголовніше, поступовий від'їзд членів МУР до інших країн поселення, спричинилися до ліквідації МУР влітку 1948 року. Ю. Лавріненко емігрував до США (1950). Ю. Шевельов – спочатку до Швеції (1950), а згодом також до США (1952). І знову обоє зустрілися у Нью-Йорку, де й скінчили свою життєву дорогу.

Цілком природно, що у кожного з них своя доля і, відповідно, по-різному склалися життєві обставини. Ю. Лавріненко, літературознавець, культуролог, журналіст, дійсний член УВАН у США, директор Інституту Шевченкознавства, працював для Радіо „Свобода“. Значення його програм, що розкривали явища літературного життя українства в Україні й на еміграції, виступали про українську та світову культуру, документували час з його жорстокими протистояннями і відстоюванням права людини на свободу вислову, колосальне в аспекті політичному і культурологічному. Його слово в етері „Свободи“ будило „поневолений мозок“ земляків у підрадянській Україні.

Вражає різноплановість Лавріненкових зацікавлень. Це – наукові літературознавчі розвідки, історія політичних рухів ХІХ ст. та українських партій зламу ХХ ст., спогади, публіцистичні статті. Ю. Лавріненко можна вважати батьком поетів „Нью-йоркської групи“. Адже він не лише підтримував новаторів поетичного слова, а й сприйняв нові форми, нове обличчя доби 1960-их років й популяризував їх доробок.

Знаменно, що Ю. Шевельов саме Ю. Лавріненка рекомендував Єжи Гедройцеві як упорядника антології „Розстріляне відродження“. У цій книзі він подав долі 40 письменників, котрі виявили вперту непокірність системі. Цей факт свідчить про те, що українська література, перебуваючи під диктатом комунізму, російського і українського, не скорилася. Українська література у „клярнетизмі“, тобто свободі духу, лишилася вірна ідеалам правди

і свободи.

Ю. Шевельов, мовознавець, гуманітарій, дійсний член і президент (1959-1962; 1978-1987) УВАН у США, обшири своєї бурхливої діяльності періоду Ді-Пі обмежив педагогічною і науковою роботою. Він – професор Колумбійського університету, професор катедри слов'янської філології університетів Люнду, Гарварду, Українського Вільного Університету (Мюнхен), запрошений професор-лектор понад 20 університетів США, Канади та Європи. Він – автор визнаних у світовому масштабі лінгвістичних праць. Праці Ю. Шевельова збагатили науку про мову, відкрили нові лінгвістичні перспективи, дали поштовх до подальшого дослідження української та інших слов'янських мов.

Безсумнівно, інтелектуальне спілкування Ю. Лавріненка та Ю. Шевельова було взаємодоповнюючим і значною мірою вплинуло на формування та зміну їх світоглядних позицій. З цього приводу Ю. Шевельов не лише влучно підсумував багаторічну приязнь з Ю. Лавріненком, зосереджуючись на еволюції їх поглядів, але й розгорнув питання екзистенції, до певної міри, фатуму-долі:

„Хто знає, шлях котрого був правильніший. Чи існує взагалі адекватна історія? Життя складається з надто багатьох фактів, ні в яку історію їх не впхаш. Історик їх добирє за своїми критеріями. В цьому сенсі кожна історія бреше. Вчені говорять пітійською мовою, щоб прості смертні брехні не помітили. Для цього, може, існують ритуали університетів, академій, наукових товариств, де вчені, як Мольєрові лікарі, говорять фаховим воляпоком тільки для того, щоб приховати прогалини свого знання. Може, перефразовуючи Тичину, –

*А справжня Кліо неоклієна
Деся там на фронті в ніч глуху
Лежить запльована, залузана
На українському шляху.*

Може, слід добирати факти до історії також за критерієм піднесення на дусі? – шлях, вибраний в Америці Юрком, – і не робити собі божка з американського прагматизму й „об'єктивності“.

А героїзму з Юркового шляху не забереш. І того, що він зробив для української культури, не заперечиш. Чий шлях, отже, був помилкою? Хто з нас часом не журився тим, що він утратив на тому шляху, яким він пішов? На кого з нас не чигала самота? Ношу образ Юрків у душі, „неначе цвяшок в серце вбитий...“.

Поза сумнівом, кожен з них – і Ю. Лавріненко, і Ю. Шевельов – зробив неоціненний внесок для збереження безперервності українського історико-літературного процесу, у розвиток незаангажованої гуманітарної науки. Обоє були чільними реставраторами історичної пам'яті. Творча і наукова спадщина обох завжди працювала на духовний потенціал сьогочасної України. Адже вони шукали не слави, а свободи вияву і правди для свого народу. Обоє були знаковими постаттями для української повоєнної еміграції. А їхня спадщина стала невід'ємною частиною модерної України.

Пропонований в ювілейному виданні епістолярний діалог Ю. Лавріненка та Ю. Шевельова увиразнює індивідуальність кожного з них, документує обставини і події культурного життя української громади періоду Ді-Пі, висвітлює одну з найяскравіших сторінок культурно-мистецького життя політичних вигнанців – Мистецький Український Рух.

До видання увійшли світлини того періоду, переважна більшість яких друкується вперше, вибіркові документи МУР, статті Ю. Лавріненка та Ю. Шевельова, які доповнюють зміст листів та висвітлюють тогочасні події в мемуарно-публіцистичному жанрі.

Альберт Кіпа – президент Української Вільної Академії Наук у США.

Пресфонд „Свободи” за березень 2015 року

\$	NAME	LOCATION
520	LEWKO, MICHAEL	LITTLE FALLS, NJ
100	BIHUN, YAROSLAV	WASHINGTON, DC
	BOCHNO, MICHAEL	TORONTO, ON
	PEREYMA, MARTA	ARLINGTON, VA
60	SLABY, JERRY	HUNTSVILLE, AL
50	FARAONIW, OLHA	TRENTON, NJ
	SHULEWSKY, MARIA	WILLIMANTIC, CT
	SZEWCZUK, NATALIE	WASHINGTON TWSP, NJ
35	KRUPSKY-MARENIN, LIDIA	CENTENNIAL, CO
32	LYSKO, WOLODAR & MARTHA	CRANBURY, NJ
30	ILLUK, ZINA	BELLE HARBOR, NY
25	KARKOC, PETRO	COLUMBIA HEIGHTS, MN
22	BANIT, VIRA	ST LEONARD, QC
20	BENKO, EVHENIA	CLEVELAND, OH
	HORBOWYJ, HELEN	HOLMES, PA
	IWANyczko, ELIANA	NORTH PORT, FL
	KARAWAN, OLEH	INVERNESS, IL
	OLEKSYN, NATALIA	ROCHESTER, NY
	RAKSHANOV, VOLODYMYR	BROOKINGS, SD
	SENYK-KOWAL, NADIA	BIRMINGHAM, AL
17	BARTKIW, ORYSIA	PHILADELPHIA, PA
12	OBARANEC, HELEN	PT PLEASANT BCH, NJ
10	HOSZKO, WALTER	PISCATAWAY, NJ
	HUTZAL, MARKIAN	MAPLE GROVE, MN
	KOSTIW, DARIA	BROOKLYN, NY
	KOZIUPA, NICHOLAS	CEDAR KNOLLS, NJ
	KUZEL, ZENIA	ROCHESTER, NY
	STEBELSKY, ALEXANDRA	NEWARK, NJ
	WASYLYSZYN, ROMAN	PHILADELPHIA, PA
9	HALIV, MYKOLA	NEW YORK, NY
5	PASTERNAK, ANASTAZIA	AMSTERDAM, NY
4	KNIANICKY, VERA SKOP	LA MESA, CA
3	HAFTKOWYCZ, NADIA	WETHERSFIELD, CT
2	STASIUK, MARTHA	TONAWANDA, NY
5	BUCIORA, MARIA	OUTREMONT, QC
РАЗОМ: \$1,436		
Щиро дякуємо всім жертводавцям!		

Очима чесного...

(Закінчення зі стор. 1)

цьому сприятимуть і такі чесні росіяни, як Б. Немцов. Ось його свідчення: „Готовий сценарій анексії Криму влада Росії мала давно. Задовго до вторгнення в Крим російські спецслужби завербували генералів і офіцерів української армії, керівників і працівників силових відомств... Дії Росії активно підтримали українські політики-сепаратисти і засоби масової інформації, котрі фінансувалися з Москви... Вживалися далекосяжні засоби для послаблення української економіки і політичної системи в цілому. Регулярно велися „газові війни“, застосовувалися продуктові ембарго. Мав місце страшний тиск на українську владу, аби змусити її до участі в „інтеграційних“ проєктах Кремля... Революція в Києві і втеча Януковича створили умови для негайного загарбання Криму... Це дозволило Путінові зміцнити власну легітимність. Рейтинг його популярності досяг рекордної позначки“.

Має Б. Немцов рацію, стверджуючи, що В. Путін „спровокував збройний конфлікт на Донбасі таким чином, щоб одержати вигідну переговорну позицію в діалозі з Заходом: Кремль може гарантувати припинення вогню на Донбасі, Захід це сприйме як підставу для скасування антиросійських санкцій, кримське питання автоматично знімається з порядку денного: Західні країни визнають півострів російською територією – якщо не формально, то фактично“.

Другий розділ звіту має назву – „Брехня і пропаганда“, і також не є для нас принциповим відкриттям, бо не день і не два цьому народному прислів'ю: „Москаль не проживе, як не збреше“. Цитуємо Б. Немцова: „Гіпертрофована роль телебачення і комунікації між владою і суспільством склалася в Росії ще в часи президента Бориса Єльцина, але тільки в часи Володимира Путіна вдалося збудувати телецентричну державу, в якій усі суспільні інституції, від Церкви до армії, підмінені відповідною телевізійною картинкою“. Це щось гірше і небезпечніше, ніж просто брехня на „Russia Today“ та всіх інших телеканалах. Б. Немцов розповідає про випадки,

коли телевізійні сюжети про різні робочі зустрічі В. Путіна створювалися задовго до їхнього телепоказу, а де в той момент перебував В. Путін, ніхто досі не знає.

Ганебною правдою, про яку пише Б. Немцов є й те, що керівниками всієї інформаційної сфери Росії В. Путін призначив осіб, котрі люто ненавидять Україну, тому й вдаються до вигадок, що межують з шизофренією – як, наприклад, в „сюжеті“ про розп'ятого „українськими карателями“ шестирічного хлопчика на Донбасі...

Очевидно, найважливішим у звіті Б. Немцова є розділ „Російські військові на сході України“. Базуючись на неспростовних фактах, автор доводить, що „вирішальну роль в контрнаступі сепаратистів відіграло наспіле з Росії підкріплення, котре включало частини російської армії“. Водночас багато російських офіцерів і вояків прибувало на Донбас під виглядом „добровольців“. Б. Немцов посилається на свідчення багатьох росіян, котрі „понюхали пороху“ на сході України.

Як доказ того, що це війна Росії проти незалежної України, Б. Немцов, ґрунтуючись на висновках військових експертів, докладно описує види наймодернішої російської зброї, танків і ракет, якими воюють сепаратисти на Донбасі.

Останні рядки звіту Б. Немцова, нібито людини реалістичної, все ж видають у ньому мрійника: „Ні Путінові, ні його генералам так і не вистачило мужності визнати факт збройної агресії проти України. Боягузлива і підла війна, розпочата Путіним, дорого обійдеться нашій країні. Ми будемо платити за цю авантюру життями наших солдатів, економічною кризою і політичною ізоляцією. Ми будемо платити ворожнечою з нашими багаторічними союзниками. Нема в світі ближчого і ріднішого для росіян народу, ніж українці. Це наші брати – без жодного патосу, і війну між росіянами і українцями на Донбасі неможливо характеризувати інакше, ніж братовбивчу... Сама собою проблема не зникне. Путіна слід зупинити, і зробити це зможе тільки сам російський народ“.

Натомість В. Путін зупинив Б. Немцова, і вже не запитаємо його: а чи є він, той російський народ?

20 Year Term Life Insurance*

Term Life Insurance – provides a solution for your temporary life insurance needs, protecting you and your family for a specified period of time.

- Minimum policy \$20,000
- Issue age 16-80
- Premium rates will not go up. Payable for 20 years

Age	Male non smoker	Female non smoker
35	\$14.00	\$12.16
40	\$18.38	\$12.60
45	\$24.30	\$15.84
50	\$43.75	\$27.13
55	\$68.34	\$48.65

Monthly premiums for \$100,000 policy.

For instant quotes call
888-538-2833

* Not available in all states.

The Ukrainian National Association, Inc.

2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

General information – 800-253-9862

www.UkrainianNationalAssociation.org

facebook.com/UkrainianNationalAssociation

Term Coverage at Extra Affordable Rates!

10 Reasons to Buy Term Insurance

- Reason #1: You own a home
- Reason #2: You're in debt
- Reason #3: Marriage
- Reason #4: A new baby
- Reason #5: You buy a bigger home
- Reason #6: A promotion
- Reason #7: A growing family
- Reason #8: A new job
- Reason #9: You become widowed or divorced
- Reason #10: Retirement

Вісті Фондації імені Івана Багряного червень 2015 року, ч. 177

Георгій Нарбут намалював символи України

Олеся Федь

Георгій Нарбут (1886-1920) походив з козацького роду. Він створив власний герб, який підписав „Мазепинець полку Чернігівського, Глухівської сотні, старшинський син, гербів і емблем живописець“. Він щоліта відвідував Глухів – місто козацької слави, поблизу якого народився.

Десять років він прожив в Петербурзі, де сформувався як художник. Його малюнки до російських видань, зокрема до байок Івана Крилова й казок Ганса Андерсона вважають класикою російської книжкової ілюстрації.

Повернутися в Україну його спонукали революційні події. Г. Нарбут прибув до Києва влітку 1917 року, після оприлюднення Першого Універсалу, сповнений ентузіазму працювати на благо української держави. У грудні 1917 року виграв конкурс на виготовлення українських грошей. Він створив 13 українських банкнот з 24 випущених у 1917-1920 роках. Три з них за часів Центральної Ради, 16 – за гетьманату та п'ять – за доби Директорії УНР.

Шедевром вважають банкноту Г. Нарбута 100 гривень, на яких зображено селянку з снопом пшениці та чоловіка у фар-

туху, що спирається на молот, – символ українського робітника, в обрамленні вінка з квітів, плодів, овочів та пшениці. 500 гривень у народі називали „горпинкою“, бо на куп'юрі було зображено дівочу голову у вінку.

Поштові марки УНР розробляло три художники. Г. Нарбут створив марки у 30, 40 та 50 шагів. Мав колекцію підробок своїх марок, тільки 50-шагової зібрав 20 варіантів.

За розробку нових символів Української Держави – герба й печатки – отримав від гетьманського уряду чималий на той час гонопар – 200 карбованців. Прототипом печатки Української Держави Пав-

ла Скоропадського стала печатка гетьмана Івана Скоропадського.

Найулюбленишим його творінням була „Українська абетка“. В малюнках до абетки мистець поєднав фантастику й гумор. Найвідомішим є аркуш із літерою „В“: відьма на мітлі, ведмедик пританцьовує з виноградним „коромислом“, виноградні грона ледве вміщаються в кошик, а вітрячок застиг, ніби чекає вітру.

В 1919 році він очолив Академію мистців, але 23 травня 1920 року помер від тифу, маючи лише 34 роки. Після його смерті ходили чутки, нібито його отруїли більшовики, щоб помститися за „петлюрівські гроші“.

Хто і який насправді був Устим Кармелюк?

Світлана Кузьменко

У енциклопедіях, довідниках, журнальних статтях, збірниках фольклорної творчості у формі переказів, оповідань, казок, пісень, легенд та прислів'їв по-різному оцінюють бурхливе життя Устима Кармелюка (1787-1835).

Кармелюк став на свій розбійницький шлях випадково – його наштотували на це обставини, в які він потрапив. Він був працюючим, хоча й непокірним, дуже любив свою родину. З синами він підтримував зв'язок майже до кінця свого життя, хоч до жінки мав великий жаль за те, що після однієї з його втеч вона видала його поліції, тож не мав з нею зв'язку.

Якби Кармелюка не віддали в солдати, його життя склалося б інакше. Він не міг примиритися з думкою, що має бути у війську 25 років. Він утік, додому повернутися не міг, пограбував раз, другий. Сталося так, що вже не було вороття. У радянських виданнях переважали оповідання та перекази, в яких висвітлювався Кармелюк як ворог заможних людей і духовенства.

Польсько-український історик Анатолій Ролле (1830-1894) пише, що Кармелюк і справді не мав жодної пошани до чужої власності, але в передмові до перекладу написав: „В минулі роки особа Кармелюка користувалася на Поділлі, Волині, а частково й Київщині великою популярністю. Особливо популярним був Кармелюк серед духовенства, поміщиків і простої шляхти“. Є перекази, що Кармелюк приятелював з представниками вищого духовництва. У пісні „За Сибіром сонце сходить“ є слова: „Я нікого не вбиваю, бо й сам душу маю“. Ледве чи безбожним людям при-

кметна така аргументація.

В одному з переказів про смерть Кармелюка, одна з його любок каже, що любить його за те, що він такий сміливий, що навіть Бога не боїться. На це Кармелюк їй ніби відповів: „Е ні, Катре, боюся, бо свяченою кулею мене можна вбити“. Далі в цьому самому оповіданні він їй пояснює, що для цього треба в один час посвятити 12 куль в 12-ти церквах.

Є перекази про те, що Кармелюк був позашлюбним сином поміщика і одного разу його врятувала дружина одного з його братів – синів поміщика. У переказах і записах про Кармелюка знаходимо, що в солдати віддала його поміщиця, яка його дуже не любила. Кармелюк ніби володів французькою мовою, якої він навчився в Парижі, куди його взяв поміщик разом з своїми синами.

А. Ролле пише, що Кармелюк добре володів також польською мовою. Але вже в іншому переказі ми знаходимо, що Кармелюк змусив священника вчити бідних дітей грамоти, якої він і сам коло них навчився. Дослідник фольклору д-р Віктор Тищенко (1917-1987) твердить, що Кармелюк був неписьменним. Ми знаходимо перекази про те, як Кармелюк з'являється в подібні урядовця, полковника, шляхтича, який навіть деякий час гостював у поміщицькому маєтку, в архирея, жебрака, діда-лірника чи старої жінки.

Всі взяті на себе ролі Кармелюкові завжди вдавалося успішно відіграти, і аж пізніше він дивувався обдурених оповіданням, що то був він, а не ті особи, за яких вони його приймали. Це означає, що Кармелюк мусів добре орієнтуватися, як виглядають і поведуться люди, яких він удавав, у тім чис-

лі й люди з вищих кіл. А для цього, samozрозуміло, потрібно було і певного знання, й інтелігентності, й акторського хисту.

В багатьох оповіданнях Кармелюк виступає оборонцем покритих. Є перекази, що Кармелюк карав смертю багатьох людей. А. Ролле на основі архівних судових записів цього йому не закидає, але пише, що його співучасники в грабунках робили це часто.

Кармелюк народився 27 лютого 1797 року в селі Головинцях на Поділлі, в сім'ї кріпака. В 19 років він одружився, був батьком трьох синів. 25-літнім його за непослух віддали в солдати. Кармелюк відразу ж утік і в першу чергу відплатив панові, спаливши його гуральню. У 1812 році його зловили і віддали в солдати вдруге. Він утік знову. 1814 року його прогнали „крізь стрій“ з 500 чоловік і вислали в Крим. З дороги Кармелюк утік, але в 1817 році його заарештували і засудили до смертної кари, яку замінили на довічну каторгу в Сибіру. 1819 року він утік, а 1823 року його посадили в Літін до в'язниці, в якій він розібрав стелю й утік востаннє.

Після всіх цих пригод химерна доля хотіла, щоб однієї осінньої ночі він загинув від кулі шляхтича Рудковського в снігах своєї любки, жінки свого заарештованого товариша з ватаги, яку він прийшов провідати. Вона зрадила його, попередивши поліцію про можливий прихід.

Така високодраматична доля Кармелюка, а також його врода, давали всі підстави для того, щоб народ його поетизував і наділяв надприродними властивостями, переплітаючи реальні події з фантастичними. Є легенди, що Кармелюк володів „розрив-травою“, один

дотик якої руйнував ґрати. Або що він за допомогою намальованого на стіні човна міг виплисти на волю. Досить Кармелюкові було дмухнути на кайдани, як вони розпадалися. Кармелюк міг сховати смерть у глечик, знав чарівне зілля, в якому купався, після чого його ніяка куля не брала. За допомогою кістки зі звареної чорної кицьки, яку він постійно носив з собою, Кармелюк ставав невидимим. Люди уявляли й зображали Кармелюка сміливцем. І таких як сам він хотів мати у своєму загоні. В одному з народних переказів читаємо, що Кармелюк, перед тим як прийняти когось до свого загону, казав йому падати на ніж. Коли хтось лякався падати – його не приймав.

Є багато різних переказів про смерть Кармелюка. Переважно в них фігурує під різними іменами жінка-зрадниця: то вона Маланка, то Катерина, то Тетяна, то Ганна, то просто жінка. А. Ролле подає Ульяну, а В. Тищенко – Оляну Процькову (Прокопчук).

Твори про Кармелюка існують у численних варіантах. Його образ привертав увагу письменників, малярів та композиторів. Його брали за героя в свої твори українські письменники. Деякі дослідники вважають, що Кармелюк був сам поетом, автором багатьох пісень, зокрема пісні „За Сибіром сонце сходить“. Однак Тарас Шевченко заперечував це, вважаючи її „неудрою піснею“, не вартою „славного лицаря“.

Хто і який насправді був Устим Кармелюк? Можливо фаховим дослідникам треба ще чимало попрацювати, щоб дійти переконливішого висновку. Бо на сьогодні єдиним незаперечним щодо статті Кармелюка є те, що Кармелюк – легендарний герой.

Щиро дякуємо за підтримку Фондації!

Від часу появи попереднього числа сторінки Фондації ім. Івана Багряного прислали пожертви на різні цілі такі особи: 500 дол. – **Оксана Мостович** на видання книги Галини Могильницької; 250 дол. – **Ванда Багмет** на видання книги Галини Могильницької; 130 дол. –

Віктор Рудь на потреби Фондації; 100 дол. – **Ірина Щерба**; по 50 дол. – **Віктор Бабанський** на вислання дитячих книг до Лисичанської бібліотеки та Леонард Луценко.

Управа Фондації щиро дякує всім жертводавцям й прохає далі підтримувати Фондацію своїми

пожертвами, щоб вона могла допомагати пресі України, видавництвом, які видають книги на теми, невідомі в Україні, сиротам, студентам та на лікування й потреби українських вояків, які ставлять опір на сході України російським терористам.

Дописи і листи до Фондації ім. Івана Багряного, членські внески і пожертви просимо посилати на адресу:

Bahriany Foundation
19669 Villa Rosa Loop
Fort Myers, FL 33967

Сторінку редагує Олексій Коновал

ПАНОРАМА ЖИТТЯ В УКРАЇНІ

Закінчився Всеукраїнський телерадіофестиваль

Олександр Костирко

ЧЕРКАСИ. – 22 травня відбулося закриття триденного Всеукраїнського фестивалю телевізійних і радіоопрограм „Кобзар єднає Україну“. Журналісти з'їхалися з усіх куточків України. Організувала фестиваль Черкаська державна телерадіокомпанія та її генеральний директор Михайло Калініченко.

На фестивалі представили свої роботи всі державні телерадіокомпанії України, в тому числі Луганська і Донецька, керівники яких теж були присутні.

Програми презентували 115 учасників, журі переглянуло й прослухало понад 100 телевізійних і радіоопрограм, більшість з яких присвячені сучасним подіям на сході України. Голова журі, генеральний директор телерадіокомпанії „Культура“ Жанна Мазичка розповіла, що перегляд

засвідчив новаторський журналістський підхід та цікаві операторські і режисерські рішення.

Журі оцінювало роботи в семи номінаціях. Гран-прі фестивалю здобули Національний всеукраїнський радіомаратон „Борітеся – поборе-те! Шевченко мобілізує“ та телерадіопроект Національної радіокомпанії України „Мистецькі історії“ – концертна програма „Нова пісенна Шевченкіяна“. Щодо телепрограм найвищі нагороди здобули Черкаська телерадіокомпанія за програму „Я до тебе прилітатиму з хмари на розмову“, автором якої є Людмила Рябова, а також Полтавська телерадіокомпанія „Лтава“ за програму „Три літа Тараса Шевченка“, автор – Наталія Іванченко.

Учасники та гості фестивалю побували на екскурсіях по шевченківським місцям, прогулявці по Дніпро.

Переможці фестивалю (зліва): Микола Ляпаненко (Національне радіо України), Наталія Іванова (Полтава), Дмитро Іванов (Київське регіональне телебачення), Вячеслав Козак – політичний оглядач Українського радіо. (Фото: Олександр Костирко)

Пом'янули Ярославу Стецько

КИЇВ. – 14 травня в Будинку вчителя відбулася урочиста академія в пам'ять про багаторічну голову Організації Українських Націоналістів (бандерівців), президента Антибольшевицького Блоку Народів, засновника і керівника Конгресу Українських Націоналістів (КУН), народного депутата трьох скликань Славу Стецько.

Квартет „Фавор“ виконав гимн ОУН, а потім до слова запросили служителів – Владику Йосипа Міляна з Української Греко-Католицької Церкви, Владику Ігоря Ісиченка з Української Автокефальної Православної Церкви, проф. о. Віталія Клоса з Української Православної Церкви Київського Патріархату.

Народний артист України Василь Ілашук розповів про життя С. Стецько, а на екранах в цей час демонстрували унікальні світлини, пов'язані з її життям.

Голова КУН Степан Брацюнь сказав: „Слава повернулася в Україну ще до розпаду Радянського Союзу, то коли у неї запитали, навіщо вона зробила цей крок, Слава Стецько відповіла: „Я повернулася до України, щоб розвалити імперію зла зсередини“.

Народний депутат України, заступник голови ОУН(б) Олег Медуниця пригадав: „Я вважаю Ярославу Стецько своєю вчителькою, хоча вона виховала не лише тих, хто зараз представляє українську політику, але й передусім тих, хто захищає зі зброєю в руках нашу землю від російської агресії“.

Воїн Української Повстанської Армії, член Київської крайової станиці Всеукраїнського братства ОУН-УПА Теодор Дячун заявив: „Слава Стецько була лікарем української нації, вона лікувала нас від комуністичної зарази. Ми вважаємо, що в Києві їй неодмінно треба встановити пам'ятник“.

У академії також взяли участь народні депутати України Юрій Шухевич, Тетяна Чорновіл, інші політики.

УІС

Selfreliance

Ukrainian American Federal Credit Union

Сфотографуйте свій чек і відправте на рахунок

користуючись нашою **НОВОЮ** мобільною програмою

ANDROID APP ON
Google play

Available on the
App Store

5000 N. Cumberland Ave., Chicago IL 773-589-0077
136 E. Illinois Ave., #100, Palatine IL 847-359-5911
300 E. Army Trail, Bloomingdale IL 630-307-0079

Selfreliance.Com
2332 W. Chicago Ave., Chicago IL 773-328-7500

734 Sandford Ave., Newark NJ 973-373-7839
558 Summit Ave., Jersey City NJ 201-795-4061
60-C.N. Jefferson Rd., Whippany NJ 973-887-2776

Your savings federally insured to at least \$250,000
and backed by the full faith and credit of the United States Government

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

Послуга доступна тільки членам кредитівки, що мають активний чековий рахунок.
Просимо прочитати "Truth in Savings" інформацію, щоб довідатися про всі вимоги
стосовно рахунків у кредитівці "Самопоміч".
Докладні інформації про цю послугу подані у www.selfreliance.com/disclosures/

ПАНОРАМА ЖИТТЯ В УКРАЇНІ

„Смолоскип“ визначив лавреатів 2015 року

Капітан Володимир Патола отримує нагороду. (Фото: Оксана Гаджій)

Микола Третяк

КИЇВ. – 27 квітня в Будинку вчителя відбулося нагородження лавреатів чергового літературного конкурсу видавництва „Смолоскип“. Конкурс відкриває нові таланти, допомагає молодим авторам зроби-

ти перші кроки українською літературною сценою.

Лавреатами були Тарас Прохасько, Сергій Жадан, Софія Андрухович, Іван Андрусак, Олена Степаненко, Дмитро Лазуткін, Павло Коробчук, Олег Коцарев та багато інших. Отож, нове, вже 22-ге наго-

родження. На конкурс надіслали понад 100 рукописів. Це свідчить, що авторитет конкурсу зростає.

Окрему відзнаку журі отримали поети Ігор Астапенко, Данило Зозуляк, Анастасія Котляр, Ігор Мітров, Роман Повзик, Галина Танай, Євгенка Чугуй, Сергій Шкабара і прозаїки Наталія Бистрих, Крістіна Кузнецова, Любов Меленевич, Тетяна Синьок, Максим Філін, Ірина Червінська. Вручено нагороди в чотирьох категоріях. Спеціальну нагороду отримав капітан Прикордонних військ України Володимир Патола за збірку поезій „Грань“. В. Патола закінчив Академію прикордонної служби, п'ять років служив у контрольно-пропускному пункті „Київ“, а відколи почалася війна, виконує завдання з охорони східних кордонів.

На місці храму освячено каплицю

В освяченні каплиці брали участь Митрополит Черкаський та Чигиринський Іоанн Української Православної Церкви Київського Патріархату (зліва) та Патріарх Української Греко-Католицької Церкви Святослав. (Фото: Олександр Костирко)

Олександр Костирко

ЧЕРКАСИ. – 17 травня відбулося освячення каплиці, з якої почнеться збудування храму Покрови Пресвятої Богородиці на березі Дніпра, в новому житловому районі „Митниця“. На освячення приїхав Патріарх Української Греко-Католицької Церкви Святослав. Кілька років парох греко-католиків о. Юліан Шеремета з своїми парафіянами наймали приміщення для проведення Богослужб. Він мріяв побудувати храм. Мрії його допомогла обласна та місцева влада, підприємці і читачі „Свободи“, які відгукнулися на лист священника і теж внесли свій вклад в початок будівництва.

Недільного сонячного дня до новозбудованої каплиці завітали провідники області та міста, Митрополит Черкаський та Чигиринський Української Православної Церкви Київського Патріархату Іоанн, люди, які допомагали в будівництві. Всі вони помолилися за нашу рідну Україну, за мир і за кожного з нас. На спільну молитву прибув також настоятель парафії Благовіщення Пресвятої Богородиці Римокатолицької Церкви о. Леонід Ліпецький.

FREE ADMISSION! - \$20 RIDE BRACELET SATURDAY 1-4

Yonkers Ukrainian Heritage Festival

On the Grounds of
St. Michael's Ukrainian Catholic Church
North Broadway & Shonnard Place - Yonkers, NY

Friday June 19th
6-10 PM

Saturday June 20th
1-10 PM

Sunday June 21st
1-7 PM

Celebrating 30 years!

**VOCAL GROUPS & DANCERS
TRADITIONAL ARTS & CRAFTS
TRADITIONAL UKRAINIAN FOOD
VARENYKY - HOLUBTSY - KOBASY
RIDES & GAMES**

SPONSORED BY
THE UKRAINIAN AMERICAN YOUTH ASSOCIATION

www.yonkersukrainianfestival.org

УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ КУЛЬТУРИ ТА СПАДЩИНИ

ST. NICHOLAS UKRAINIAN CATHOLIC CHURCH

800-801 Lea Boulevard Wilmington, DE 19802
Call us: (302) 762-5511

21 Червня 2015
З 12 дня до 8 вечора

Приходьте на Український Фестиваль Культури та Спадщини націлений на збір коштів для українських військових що були поранені та їх сімей!

Українські страви, музика, танці, та веселощі! Не забудьте запросити своїх друзів та знайомих!

Дальші інформації: e-mail: stnicholas2@verizon.net • www.st-nicholas-church.org • www.facebook.com/StNicholasUkrainianChurch • Twitter: @StNickWilmDE

Праця
Пошукую особу до сталої опіки старшої жінки на 6-7 днів на тиждень в Lexington, NY.
Тел. 413-584-4349

ПРАЦЯ
Потрібна жінка до опіки 2-ох дітей (9 та 6 літ) у Філадельфії. Вимагане добре володіння англійською та українською мовами
Тел.: 215-284-1568 - Катя

Пошукую працю з проживанням по догляду за старшими особами. Володію українською, польською, російською та італійською мовами.
Тел. 203-817-8091

ARKA
Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відео-касети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.
89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
ЗАСЛУГОВУЄ НА ВАШУ ВСЕБІЧНУ ПІДТРИМКУ!
Ukrainian Free University Foundation, Inc.
P. O. Box 1028, New York, NY 10276

DNIPRO LLC.
• Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
• Грошові перекази у всі країни світу • Українські та європейські компакт-диски • Українські сувеніри та хустки
• Телефонні картки: 80 хвилин розмови за 5 дол.
ROSELLE, NJ 645 W. 1st Ave. Tel.: (908) 241-2190 (888) 336-4776
CLIFTON, NJ 565 Clifton Ave Tel.: (973) 916-1543
PHILADELPHIA, PA 1916 Welsh Rd., Unit 3 Tel.: (215) 969-4986 (215) 728-6040

Інтенсивні Курси Англійської Мови
Всі рівні володіння мовою • Англійська мова для підприємництва
Вдосконалення вміння писати і читати • Підготування до іспиту TOEFL
Повний вибір курсів Apple iMac Photoshop та Office for Mac
"English through the Arts" - Центр Діяльності
Spanish-American Institute
служить міжнародним студентам на Times Square від 1955 р.
215 West 43 Street, Times Square, NY 10036
Тел.: 212-840-7111 • Факс: 212-719-5922
Info@sai2000.org • www.sai2000.org
SKYPE: StudentClub • www.FaceBook.com/StudentClub
This school is authorized under Federal Law to enroll non-immigrant alien students.
Registered by the Department of Education of the State of New York.

2200 Route 10 West, Suite 109 Parsippany, NJ 07054
(973) 538-3888 • Fax: (973) 538-3899

ROXOLANA
INTERNATIONAL TRADE, LTD
e-mail: roxolanalt@roxolana.com
web: www.roxolana.com

ПАКУНКИ В УКРАЇНУ
МОРЕМ • АВІА
Вага від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS.
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуйтеся нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте: (973) 538-3888.
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії, Вірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктові пакунки з каталога.
- Медикаменти на замовлення до України.

ROXOLANA Travel
• У нас можна замовити авіаквитки на будь-які авіакомпанії до більшості європейських країн.
• Візові послуги до України (без запрошення).
• Зустрічаємо і відвозимо на летовище.
• Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

ROXOLANA Money Service
ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ В УКРАЇНУ:
\$100 - \$7 \$500 - \$12 \$900 - \$20
\$200 - \$10 \$600 - \$15 \$1000 - \$20
\$300 - \$12 \$700 - \$17 \$1500 - \$37.50
\$400 - \$12 \$800 - \$17 \$2000 - \$50
Маємо ліцензію на пересилку доларів.
Також пересилаємо в інші країни.
* Додаткова оплата за доставку.
Існують певні обмеження.

ЗАМОВЛЯЙТЕ
Харчовий пакунок „Родинний“ з каталога
вміст пакунка:
борошно - 20 ф., гречка - 10 ф.,
олія - 1 гальон, тушонка - 3 ф., салями - 3 ф.,
родзинки - 3 ф., дріжджі - 1 ф.,
кава мелена - 2 ф., шоколад - 2 плитки.
Ціна \$99 за 51 ф.

1-888-PAKUNOK (725-8665)

УККА: невтомний голос...

(Закінчення зі стор. 5)

ри місяці пізніше, вже після самої ліквідації СРСР, проголошеної трьома президентами – Борисом Єльцином, В'ячеславом Шушквичем і Леонідом Кравчуком, та резигнації Михайла Горбачова 25 грудня 1991 року. Але навіть при цьому дуже багато потрібно було допомоги з боку приятелів України в Конгресі США, під активним впливом української громадськості, яка від 24 серпня наполегливо вимагала від свого президента визнання незалежної української держави.

Тому, відзначаючи річницю створення УККА, слід вшанувати наших піонерів-основоположників та всі попередні принципи діячів, зорема – першого президента Стефана Шумейка, довголітнього другого президента Посла Лева Добрянського, чий заслуги надзвичайно великі, наступників Дмитра Галичина та Ігната Білинського. Ці очільники, як і багато інших, працювали невтомно й у набагато важчих умовах, ніж ми сьогодні.

Політика США змінилась в певних реаліях, тобто в самій кон'юктурі, але вона залишилась угодовською та, дуже часто, нерозумною. Це стосується й адміністрацій (першої і другої) теперішнього Президента Барака Обами, починаючи від зовсім необґрунтованого намагання Державного секретаря Гіларі Клінтон „перезавантажити“ взаємини з Росією і закінчуючи шепотінням, почутим на весь світ, самого Президента США в телефонній розмові з російським Президентом Дмитром Медведєвим, коли Б. Обама просив переказати В. Путінові, що буде більш гнучким у взаєминах з Росією після завер-

шення американського виборчого процесу.

І навіть сьогодні, у часі затяжної війни Росії проти України, попри широкі повноваження, якими володіє Конгрес США, Білий Дім зволікає з серйозною збройною допомогою Україні, котра дозволила б Україні не тільки боронити себе, але стратегічно, на довшу мету, захищати всю Європу від глобальної російської агресії.

І знов бачимо, як Конгрес США силами законодавців – вірних приятелів України, здійснює проукраїнську політику, яку дуже часто зупиняє сам Президент США та його Державний секретар. Навіть їхні підлеглі – Постійний представник США при ООН та помічники Держсекретаря – не можуть зрозуміти цієї знов угодовської та нерозумної політики.

Тому, за сьогоднішніх обставин, слід згадати цілеспрямовані зусилля вже молодшого покоління активістів УККА під проводом нових очільників – президентів Михайла Савкова та Тамари Олексій, які, немов каменярі, докладають цю тяжку скалу (як писав Іван Франко) американського угодовства щодо Росії, яка не тільки не є жертвою будь-яких агресій, але завжди була і є нині одним з найнахабніших агресорів в історії світу.

Протягом трьох чвертей століття УККА – єдиний систематичний та невтомний голос патріотичної української громади США різних поколінь та за різних обставин. УККА заслуговує на наше признание і підтримку для дальшої діяльності. Многая літа, УККА!

Нью-Йорк

Аскольд Лозинський – колишній
екзекутивний віце-президент УККА
(1990-1992) та президент УККА
(1992-2000).

ШУКАЄТЕ РОБОТУ? МОЖЕМО ДОПОМОГТИ!
Шукаємо ліцензованих продавців страхувань життя та анuitетів.
У випадку відсутності ліцензії, можемо сприяти її отриманню.
Приєднуйтесь!
888-538-2833
Ukrainian National Association
Since 1894
Український Народний Союз
з 1894 року

ПОВІДОМЛЕННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ 362-ГО ВІДДІЛУ
3 днем 1 червня 2015 року обов'язки секретаря 362-го Відділу перебрала нова секретарка -
Марія Люба Вальчук
Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:
Mrs. Maria Luba Walchuk
3 John Dr., Annandale, NJ 08801
(908) 872-6822

МАРІЯ ДРИЧ
Ліцензований Продавець
Страховання Життя
MARIA DRICH
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
26 Perrine Ave., Jersey City, NJ 07306
Tel.: 201-647-6386
e-mail: marijkauna@yahoo.com

ЮРІЙ СИМЧИК
Ліцензований Продавець
Страховання Життя
YURIY SYMCZYK
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
2200 Route 10, P.O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Tel.: (973) 292-9800 (Ext. 3055) • Fax: (973) 292-0900
e-mail: symczyk@unamember.com

Вшанували пам'ять...

(Закінчення зі стор. 9)

Львівської духовної семінарії. Мав численні церковні посади, а 17 листопада 1896 року був іменований Єпископом Перемильським, Самбірським і Саноцьким. Брав участь у з'їзді Української Греко-Католицької Церкви у Львові та був обраний в склад делегації до цісаря Франца-Йосифа I, якого запросив до Перемишля. Запрошення було прийняте і зустріч відбулася.

К. Чехович освятив близько 100 церков, значно сприяв будівництву Перемильської духовної семінарії. Як віце-маршалок Союзу Крайового у Львові захищав права

українського населення Галичини, став авторитетом у полагодженні польсько-українських конфліктів, завжди стаючи в обороні слабшого. В 1912 році отримав шляхетство і герб.

Єпископ К. Чехович був прихильником народного руху і різким противником русофільської течії, брав активну участь в українському громадському житті, святкуваннях роковин історичних подій. З його допомогою засновано Український Інститут для дівчат у Перемишлі, створено фінансові установи „Українська щадниця“, Український банк „Віра“ і „Міщанська каса“.

24 квітня 1915 року помер. Владика з повною посвятою працював для добра українського народу.

Ізраїльські друзи...

(Закінчення зі стор. 9)

ду подій, що відбуваються в Україні і підтримати народ України в боротьбі за свободу. Під час зустрічі гості відзначили високий рівень української вищої освіти та висловили надію на продовження практики навчання дружніх студентів у вищих навчальних закладах України. Виявляється, уже кілька членів найбільш забезпечених родин друзів здобули вищу освіту в Україні, тож друзі мають надію, що ця практика продовжиться і далі. Серед гостей був Раад Ойдат, який тепер разом з молодшим братом навчається в Київському університеті ім. Тараса Шевченка. Обидва мати-

муть професію психолога. В родині Фареса та Наїї Ойдатів вже четверо дітей закінчили київські вищі школи і тепер працюють в Ізраїлі лікарями і адвокатами. Батьки працюють у своєму черешневому саду.

23 травня співробітники посольства відвідали поселення друзів і родину Ойдатів. Господар охоче показав свій сад, розповів, що його багаторічна праця на цій землі дозволила дати вищу освіту всім дітям і подякував Україні за високу якість освіти і тепло, з яким країна зустріла його дітей. Він теж побував у Києві і поїхав звідти зачарований красою міста і каштанами.

На прощання Ф. Ойдат сказав: „Двері наших домів, як і наші серця, відкриті для українців“.

В суботу, 23 травня, в Боснії, в містечку Прнявор, у власній домівці після короткої хвороби на 86-му році життя відійшов у вічність

св. п. Ярослав Ліський

відомий у його середовищі як Славко Ліський.

Народився 22 грудня 1929 року в Боснії, в селі Стара Дуброва, яке в 1900 році заснували українські і польські переселенці з Галичини й Волині. Він син Михайла Ліського, який у 1906 році прибув з села Мишко-вичі коло Тернополя на постійно в Боснію, і Анни Ліської, дівоче прізвище Проць, яка була з Старо-Стратина коло Рогатина. Він мав три сестри і два брати. Це: Іван (1920), Катарина (1922), Ольга (1924), Олена (1926) і Володимир (1932). Початкову школу закінчив у сусідньому сербському селі Бранешці під час Незалежної Держави Хорватії. Після війни в 1945 році родина Ліських переселилася в містечко Прнявор віддалене 30 кілометрів від Старої Дуброви. У 1947 році він продовжив навчання в місті Рієка в Хорватії, де через три роки закінчив столярське ремесло. Після відслуження військового строку в Югославській армії він у 1953 році почав робити в Прняворі на підприємстві, яке виробляло меблі. В 1955 році оженився з Ольгою Гульоватою з села Бабановці. Вони мали троє дітей – Соню (1956), Богдана (1959) і Романа (1963). В 1968 році почав працювати у Німеччині. Вернувшись в 1971 році з Німеччини, працював на підприємстві меблів в Прняворі як керівник робіт аж до відходу на пенсію в 1989 році.

Ярослав Ліський постійно відвідував Українську греко-католицьку церкву Преображення Господнього в Прняворі. Був винятково про-українсько налаштований, читав газети і слухав новини з радіо або телебачення, але ніколи не був членом якоїсь політичної організації. Після роботи на підприємстві, а пізніше як пенсіонер, він дуже любив робити на городі або на полі. Окремо любив збирати гриби по лісах навколо Прнявора. Він завжди був у добрих відносинах з сусідами і людьми з якими робив. Також довгі роки він був добровільним пожежником в Прняворі.

Похорон Ярослава Ліського відбувся 24 травня 2015 року на українському цвинтарі в селі Бабановці коло м. Прнявору. На похорон прийшло більше ста людей.

Залишилися у глибокому смутку:

дружина - Ольга
сини - Богдан
- Роман з дружиною Snježana
дочка - Соня з чоловіком Мільком
внуки - Олександр з дружиною Leslie
- Mihael, Mateja
- Микола
правнуки - Michael, Andrew
ближча і дальша родина в Австрії, Сербії, Хорватії, Боснії, Франції і Швейцарії.

Вічна Йому пам'ять!

Тереновий Провід ОУН (б) в США ділиться сумною вісткою, що у понеділок, 11 травня 2015 року, відійшов у вічність карний член ОУН з-під стягу Степана Бандери

сл. п.

ІГОР КУРНЯВКА

„Гречка“

Народився 3 лютого 1948 року.

Ветеран американської армії, учасник війни у В'єтнамі у 1966-1970 рр., відзначений багатьма високими бойовими нагородами.

В Організації виконував обов'язки спеціального призначення. Похований на військовому цвинтарі в Пенсильванії.

Родині і близьким висловлюємо наші найглибші співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

Шановні читачі!

Висилаючи до „Свободи“ спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневика пожертвами на пресовий фонд!

SO. BOUND BROOK MONUMENT CO. LLC

УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО

ДАРКО ВОЙТОВИЧ, власник
(908) 647-7221 • (732) 356-1209

СТАВИМО ПАМ'ЯТНИКИ, МАВЗОЛЕЇ, СТАТУЇ
З РІЗНИХ ГРАНІТІВ, БРОНЗИ НА ПРАВОСЛАВНОМУ
ЦВИНТАРІ СВ. АНДРІЯ В С. БАВНД БРУКУ,
СВ. ДУХА В ГЕМПТОНБУРГУ ТА ІНШИХ.

Oblast Memorials

PO Box 746, Chester, NY 10918
845-469-4247 E-mail: oblast@optonline.net

ОБСЛУГОВУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В NY/NJ/СТ/РА
З ВИРОБОМ ЗНАМЕНИТИХ

~ ПАМ'ЯТНИКІВ ~ МАВЗОЛЕЇВ

НА ВАШЕ БАЖАННЯ МОЖЕМО ЗУСТРІТИСЯ З ВАМИ
У ВАШОМУ ДОМІ, ЩОБ ОБГОВОРТИ ВАШ ПРОЄКТ.

LYTWYN & LYTWYN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
Theodore M. Lytwyn, Manager
NJ Lic. No. 3212

AIR CONDITIONED ROOMS

Обслуга ЩИРА і СЕРДЕЧНА

Our services are available
anywhere in New Jersey.

Також займаємося похоронами
на цвинтарі в С. Бавнд Бруку
і перенесенням тлінних останків
з різних країн світу.

UNION FUNERAL HOME

1600 Stuyvesant Ave (corner of Stanley Terr.)
UNION, NJ 07083
908-964-4222 • 973-375-5555
www.unionfuneralhome.com

ПЕТРО ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Займається похоронами
в **BRONX, BROOKLYN,
NEW YORK** і околицях

ДАНИЛО БУЗЕТА – директор
Родина **ДМИТРИК**

Peter Jarema Funeral Home, Inc.

129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N. Y. 10009

(212) 674-2568

Top four reasons to sign on to Bill Pay with Self Reliance New York*

- 1. E-statements**
- 2. No check to write**
- 3. No envelopes to lick**
- 4. No stamps to stick**

Just a click!

www.selfreliancenyny.org

SELF RELIANCE NEW YORK

Federal Credit Union

A full service financial institution serving the Ukrainian American community since 1951.

MAIN OFFICE: 108 Second Avenue New York, NY 10003 Phone: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

KERHONKSON:

6329 Route 209
Kerhonkson, NY 12446
Tel: 845-626-2938
Fax: 845 626-8636

UNIONDALE:

226 Uniondale Ave
Uniondale, NY 11553
Tel: 516-565-2393
Fax: 516-565-2097

ASTORIA:

32-01 31st Ave
Astoria, NY 11106
Tel: 718-626-0506
Fax: 718-626-0458

LINDENHURST:

225 N. 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: 631 867-5990
Fax: 631 867-5989

Your savings federally insured to at least \$250,000 and backed by the full faith and credit of the United States government,

NCUA

the National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency.

* Member must maintain a share draft (checking) account at Self Reliance (NY) FCU.

